ПРОМІНЬ

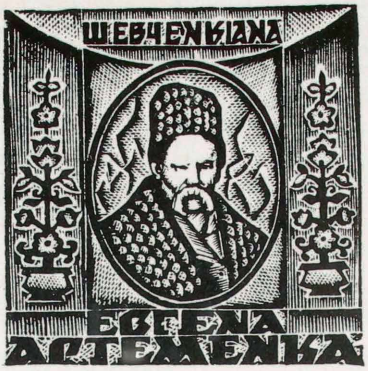

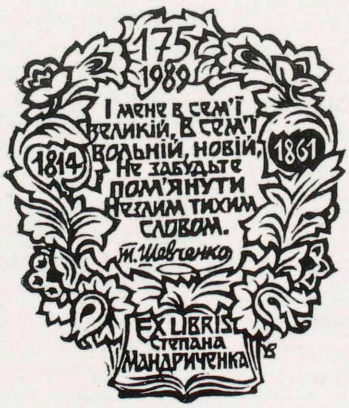

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1990

No. 3 MARCH 1990

ПРОМІНЬ

Ч. 3 БЕРЕЗЕНЬ 1990 РІК XXXI

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді $15.00

Передплата до інших країн 17.00

Одна число 1.50

PROMIN

VOL. XXXI MARCH 1990 No. 3

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada $15.00

Other countries $17.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

Уляна Пелех — Що даємо юному серцю? 1

Юрій Мушкетик — Хай вічно святиться його ім'я 2

Ліна Костенко гостем у ЗСА 4

(Ю.К.) — Савеля Стечишин нагороджена Орденом Канади 5

А. Звоздецька — Літературний Конкурс 6

Уляна Пелех — Шевченкове свято на далекому Сибірі 7

ЛХЩ — Живий зв'язок 8

Г. Чупринка — До Тараса Шевченка 8

Нові Дні — Слово на канадсько-українській конференції 9

Ольга Райчиба — Заклик на допомогу Демянюкові 11

Музей-Виставка Галини Кошарич 12

Тоня Горохович — „Літопис Волині" ч. 13 13

Halyna Melnyk-Marko — 150 Anniversary of Shevchenko "Kobzar" 15

Boris Popov — Ukrainian cultural society... 16

Helen Raycheba — Women's Legal Education 17

Canada — Join the reserve 19

Відбулась крайова конференція Комітету Українок Канади 20

Нашим дітям 21

Ангелина Чечко-Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у Бразилії 22

Річні звети відділів і громадська хроніка 24

Canada Students have what it takes 27

Квіти незабутнім 28

Великодні приписи 30

На допомогу журналові і прес. фонд 33

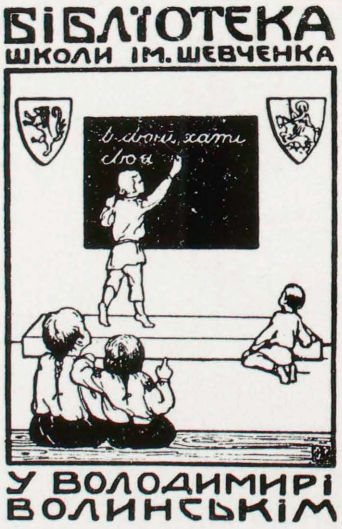

НА ОБКЛАДИНЦІ — Образотворча Шевченкіяна, Експібріси.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЩО ДАЄМО ЮНОМУ СЕРЦЮ?

Не сполохай рідного слова,
а захисти його, до серця притули,
життям своїм переповни.

Іван Драч

Такими словами звернувся Іван Драч до юного серця в „Літературній Україні" — (ч.20.1988 р.) А ми, що розпорошені по світу, свідомі своїх обов'язків супроти молодого покоління, глибоко пов'язані з Україною, зворушливо реаґуємо на процеси, що відбуваються тепер у Батьківщині, але замало вкладаємо зусиль, щоб ці події доходили і до сердець нашої молоді й дітвори.

Останніми роками зв'язок з Україною дуже пожвавився: багато настало контактів між родинами: їдуть масово в Україну, прибувають з України на відвідини до свояків щораз більше людей з України. Крім того, настала справжня демократизація, коли йде мова про співпрацю науковців, діячів культури та громадських діячів. Зустрічі з ними відбуваються при переповнених залях, в пресі на порушені ними теми багато дописів, передач у телевізії та радіо. Багато дискутуємо, ділимося поглядами, оцінками почутого й побаченого, тобто переживаємо, збагачуємось роздумами про близьке й дороге... Все це живить наші серця споминами про минуле, будить спонуки думати про майбутнє нашого народу.

Але, чи наше молоде покоління спроможне взяти для себе без нашої помочі все те, що дало б йому розум і снагу те рідне слово не полохати ужитком іншої мови, а захищати його перед забуттям, любов'ю загріти, до серця притулити і своїм життям переповнити, переживаючи разом з нами дорослими те потужне джерелом духа народу, яке щораз ширше, рвучкіше пливе на нашій землі? Чи наше молоде покоління переживає ці небувалі події, які заіснували тепер в Україні?

Загал молоді й дітвори їх не знає, а тому й не переживає. Чому? Бо розмов з ними про все згадане вгорі, мабуть, нема ні в родинах (всі поспішають, всі заняті). В рідних школах, через малу кількість навчальних годин, увага концентрується на виконанні програми навчання. Нема й у парафіях, ні в жіночих організаціях, ні, зрештою і в молодечих виховних організаціях відповідних програм та зайнять, бо ж бракує досить таких провідників серед молоді й батьків, що могли б на ці теми вести розмови з дітьми і юнацтвом на відповідному рівні.

А це свідчить про нашу недостатню увагу до національного виховання нашої зміни. А дітей і молодь Україна цікавить, вона їм не байдужа. На це маємо докази:

— учні радо слухають розповідей про сучасну Україну, якщо вони подані на відповідному рівні, на достосовану до їхнього віку тему;
— дириґентка, що прибула з України до Торонта й навчає співу та зорганізувала (при допомозі громадян) два дитячі хори, відбуває навчання співу; діти разом прибувають на проби хору й лекції співу, вони ним захоплені. Хор цей братиме участь у програмі святкувань 22 Січня Державности і Соборности України;
— побувала група юнацтва з Пласту цього літа в Україні (Львів), вивчала українську мову, відвідувала Карпати (таборувала там), стрілецькі могили на горі Маківка, святкувала Купало разом з ровесниками зі Львова, товаришувала з ними (мешкала приватно у їхніх родинах), — словом багато побачила, почула й пережила;
— молодь рветься відвідувати Україну, одна з учасниць сказала, що щойно в Україні вона відчула себе повноцінною українкою.

І багато інших виявів зацікавлень привезли учасники цієї групи молоді. А ми питаємо себе: як треба плянувати, щоб такі контакти нашої молоді з Україною ставали щораз чисельнішими.

Досі у минулому році — Році Української Мови і 175-річчя народження Тараса Шевченка, про які було своєчасно оголошення в пресі, не було й нема значніших познак дії цих гасел в житті — нема пожвавлених акцій — нових видань для дітей і молоді, нема заходів для зближення життя і творчости Тараса Шевченка нашим дітям і молоді, не виявляє ніхто зусиль — ні школи, ні родини, ні церкви, ні громадські організації для плекання вжитку української мови в щоденному житті. Не користуються українською мовою і ті молоді, що володіють нею. Вони пишуть до української преси іншими мовами і цим дають доказ, що їм невідомі наші гасла, що вони байдужі до їх змісту. ☞

НЕХАЙ ВІЧНО СВЯТИТЬСЯ ЙОГО ІМ'Я

(скорочене)

Ґенії приходять до нас або як святі, або як найближчі нам люди — родичі і друзі, яких знаємо одмалку, знаємо в святах і буднях. Шевченка я знав з дитинства, ще до „Букваря", як і материну пісню та народну казку, а хіба є щось чудодійне в материній пісні або казці? І вже значно пізніше постав він переді мною як дивовижна людська особистість, як ґеній, величі духу, талантові якого не перестану дивуватися до кінця свого життя. Признаюся, я й нині, вже перечитавши чимало історико-біографічних творів про нього, не сприймаю, не можу сприймати його як звичайнісіньку людину, яка носила баранячий кожух, пила, їла, сміялася й плакала. Його сміх, його сльози для мене — то тільки вияви народного сміху й гніву, його думи і мрії — то думи і мрії мого народу, вершина його поетичного ґенія — то найвища вершина мого народу. Саме так, він є одним з тих людей, які підносяться над своїми епохами, як вершини над пасмами гір. До цих вершин ідуть і йдуть мандрівники, одні сягають захмарної висоти, інші зупиняються на півдорозі й вертаються назад. І скільки їх селиться біля підніжжя гір. Беруть з них глину на житло, беруть залізну руду, щоб викувати серп, а коли потрібно, й меч. Таких вершинних людей небагато, але вони, як атланти, тримають на своїх плечах планету.

Неймовірно багато зробив Шевченко для рідного народу. Він був великим патріотом рідної землі, і його слова „свою Україну любить" виливалися з його серця. В ім'я її він перетерпів усі муки, всі злигодні, відмовився від особистого щастя. Хіба не міг він, скажімо, назавжди сховатися від кинджальних вітрів епохи в затишному рєпнінському палаці? Не міг. Адже він знав, що крізь товсті стіни палацу не почує стогону поневоленого народу. Хіба не міг прожити художником-портретистом, малювати портрети вельмож і бути прикоханим ними? Не міг. За вселюдську правду, за поневолений народ свій Тарас сидів у казематах, карався у пустельних аральських степах. І в кінці шляху з повним правом міг сказати долі: „У нас нема зерна неправди за собою".

І водночас в історії літератури ми знайдемо небагато поетів, які з такою силою закликали б людей до братнього єднання: вірячи в людину, добро, істину, усвідомлюючи неповторність долі кожного землянина, потреби щастя для кожної „сиротини", він глибоко розумів ідею єднання як передумову соціального визволення. Він відгадував ідею єднання і як передумову національного визволення:

Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.

Він болів душею за всіх поневолених, підносив голос на їх захист, якої б національності вони не були.

Він схилявся перед мучениками свободи — декабристами, широковідома його особиста дружба з Чернишевським, Курочкіним, Михайловим та іншими російськими революціонерами-демократами.

Був він співцем усіх пригноблених, знедолених, боровся проти будь-якого поневолення — політичного, духовного, національного, економічного. Полум'яний борець за свободу, він мріяв про братство всіх народів світу, саме через те його ім'я ввібрало в себе любов всієї нашої багатомовної Вітчизни. Тарас Шевченко всюди поміж своїх, поміж тих, які чесні, які ненавидять тиранію, борються за прогрес, за мир, за людяність. Він наш найбільший провісник, наш повпред в усіх куточках Землі.

Мені пощастило побувати на Шевченківському святі в Ленінграді. Пройти по вулиці Шевченка, побувати в музеї поета, подивитися в схвильовані очі ленінградців на Шевченківському вечорі в Академії мистецтв, наочно впевнитись, як глибоко там шанують пам'ять про поета. На вечорі лунали Шевченкові поезії в оригіналі і в перекладі на російську мову кращих російських радянських поетів — Тихонова, Антокольського, Прокоф'єва, Асєєва, Чуковського, Твардовського, Інбер, Сельвінського. Під склепінням актового залу лунали також українські народні пісні та пісні на слова Шевченка у виконанні ленінградських кобзарів.

З не меншим хвилюванням слухав я Шевчен-

Тому слід нам застановитися над засобами уведення української мови в життя нашої молоді. Про це буде мова у черговому числі.

Уляна Пелех

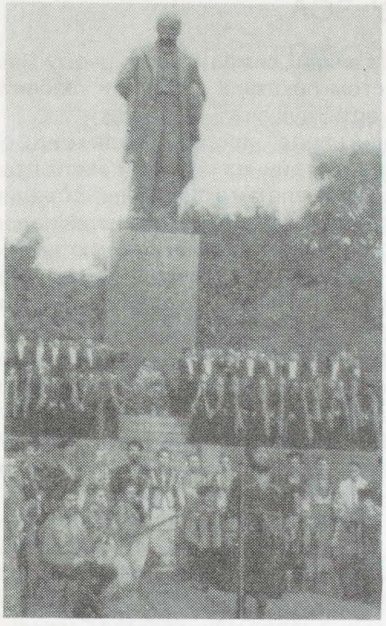

КИЇВ. Коло пам'ятника Шевченкові в часі святкувань Року Шевченка в 1989. Між публикою напереді гість з Канади, редактор Андрій Григорович з Оттави, учасник свята держить в руках свій журнал „Рев'ю" число якого присвятив Шевченкові.

ківські хори у Вінніпезі, Торонто та інших містах Канади. Шевченкові пісні, Шевченкові поезії пригортають до нас, до Шевченкового краю всіх чесних трудівників Канади. І не тільки українців.

Поезія — це дух. Дух Петефі витав над барикадами. Дух Шевченка витав над українськими степами в усі часи многотрудної історії. В той час, коли більшість сучасних йому поетів присипляла народ елегіями, він з прометеївською сміливістю і силою закликав розірвати кайдани і боротися за волю.

Серед вихідців з низів було чимало поетів, які досягли вершин поетичної майстерності, ті ж таки Прошерн і Містраль, проте він один з небагатьох, хто не віддав свою музу на служіння панівному класу, а посвятив її своєму народові. І саме це єднає його з найпрогресивнішими поетами світу.

Сирота, невільник із загубленого на покріпачених просторах України нужденного села, де єдиною книгою були „Четьї мінеї", а єдиним навчителем п'яний дячок, Тарас Шевченко зумів піднятися до вершин людського духу і мислі, до Монтеск'є та енциклопедистів, котрі почали розхитувати підвалини світу несправедливості і лжі. Він струснув той світ своїми вогненними словами.

Тільки великий поет може осягнути великі істини. Великою істиною його була ідея вселюдського братерства, братерства трудового народу, любові до нього. Лише з великої любові починаються істинне слово і істинна поезія. Тарас знав це і леліяв її в своєму серці. Там жила й ненависть, спопеляюча ненависть до гнобителів, але любов було більшою.

Саме Шевченко, кому зла доля не послала ні жінки, ні дітей, збагнув ще одну велику істину:

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Він оспівав святість материнства, святість кохання, сім'ї, святість людського буття.

Його пісні вишиті на рушниках. Скільки його пісень вишили дівчата, скільки його пісень виспівано ними, скільки вилито сліз за Катерину, за Оксану! Він був живою піснею свого народу і перелився в неї, був виразником його дум і сподівань. Через те він зрозумілий не тільки українцями, а й усім іншим людям нашої неосяжної Батьківщини та й усієї планети.

Наслідувати традиції Тараса. Писати правдиво, з думою про людину, з думою про майбуття, виразити свою епоху, її основну глибинну суть. Плекати рідне слово, рідну мову. Бути совістю свого народу. Народу, що торує шлях в незвідане, прекрасне майбутнє.

Неначе соняшник, що повертає голову за сонцем, повертаємо ми свої голови за його ім'ям. Нехай вічно святиться воно. *Юрій МУШКЕТИК*

ЛІНА КОСТЕНКО ГОСТЕМ У ЗСА

Ще в м. грудні українська преса принесла радісну вістку, що до ЗСА прибула з України найбільш видатна сучасна українська поетеса Ліна Костенко. Вона приїхала на запрошення двох українських інституцій в ЗСА — Мічіганського університету та Пенсильванського стейтового університету у відділи слов'янських літератур.

Ім'я Ліни Костенко, як одної з найвидатніших сучасних українських поеток не нове для канадських читачів, а зокрема для читачів „Променя". На сторінках нашого журналу друкувались неодноразово її поезії та нариси про творчий шлях поетки.

Перша зустріч Ліни Костенко з науковим та літературним українським світом в ЗСА відбулась в Мічіганському університеті 6 грудня 1989 року. Вітали її з великою радістю професори, студенти та члени української громади. Про творчий шлях Ліни Костенко говорила проф. Ася Гумен, підкресливши що поетка є також одною з ініціяторів Народного Руху України за перебудову та член Спілки Письменників України.

Надзвичайно сильним і глибоким словом володіє Ліна Костенко, судячи з її виступу на цій зустрічі цінною, сповненою багатих почувань промовою:

„Я належу до народу щасливого, дуже щасливого, тому що цей народ ніколи нікого не поневолив. Я належу до народу нещасливого, трагічного, бо він був поневолений завжди". Через своє географічне положення між Росією та Польщею та через свої багатства Україна зазнавала від цих сусідів вияви „симпатії" (при цьому Ліна Костенко жестом показала як сусіди люблять Україну на смерть, душачи її в обіймах).

„Український народ", продовжувала вона, „це великий народ, котрий міг би мати мистецтво світового значення, але він в силу деяких причин німий". Назагал, поняття про український народ існує на етнографічному рівні, одначе страшна трагедія, яка сталася, привернула увагу до Чорнобиля. Усі говорять про Чорнобиль, але нам треба пам'ятати, що це Україна та її народ. Вона підкреслила факт, що найкращі літературні сили завжди висилали на схід, на Сибір — „і якщо повертались звідтіль, то найчастіше так, як недавно повернулись троє письменників — Валентин Стус, Олекса Тихий та Юрій Литвин у цинкових трунах".

Вона пригадала світочів, яких Україна дала людству, як Гоголь та Архипенко. Також підкреслила факт, що більше як половина репресованих в 1937 році були українські письменники. „Український народ мав нещастя попасти в воронку, в якусь імперську аномалію — все, що найкраще, зникало і гинуло як у Бермудах. В італійців є примовка, що як хочеш дізнатися про народ, то треба подивитись на його цвинтарі. Українці не знають де поховані їх кращі письменники. Одначе вона вважає, що тепер є краще і є причина до оптимізму. Знаємо тепер де похований Стус, Тихий, Миколайчук, Тютюнник, Близнець. Далі вона розповіла про долю письменників, які або були знищені, або були допроваджені до самогубства.

Ще одну унікальну трагедію українського народу видвигнула Ліна Костенко, заявивши: „Убивали його мову, забороняли друкувати та добили його приниженням". Шукання за відповідним перекладом слова „приниження" викликало у неї здивування. Вона підсміхнулася і сказала, що цей факт викликає у неї більшу симпатію і довір'я до американської публіки, і коли вона повернеться на Україну, то розкаже, що за перекладом на англійську мову слова „приниження" довелося довго шукати.

Вона закінчила свою доповідь метафорою про Україну, нагадуючи скульптуру Лаокоона, обвиненого зміями, котрий кричить, але його ніхто не чує, бо він німо кричить. Це роля України, роля українського письменника. Але навіть і в тій ситуації Ліна Костенко чує „добрий голос": **„Письменник повинен писати".**

За „Українськими Вістями".

САВЕЛЯ СТЕЧИШИН НАГОРОДЖЕНА ОРДЕНОМ КАНАДИ

(Ю.К.) 22 жовтня в залі Інституту св. Володимира в Торонті відбулося громадське прийняття в честь Савелі Стечишин, одної з найбільш відомих українських жінок не тільки в Канаді, але далеко поза її кордонами. Прийняття відбувалося з нагоди признання їй Ордену Канади, найвищого відзначення за заслуги у розвитку і збагаченні Канади.

Діяльність Савелі Стечишин така багатогранна в різних ділянках її творчих виявів, що їй недаром Українська Енциклопедія за редакцією її головного редактора сл. п. Володимира Кубійовича так увіковічнила нашу велику громадянку: „Стечишин Савеля (1903, уроджена Вавринюк), громадська діячка і педагог у Канаді, родом з с. Тудорович Сокальського повіту (Галичина), дружина Юлія С.; у Канаді з 1913; викладач української мови і літератури в Ін-ті ім. П. Могили в Саскатуні й української мови в Саскатунському Ун-ті. Організатор українського жіночого руху в Канаді, співзасновник і кілька разів голова і почесний член Союзу Українок Канади; член Президії Союзу Українців Самостійників; довголітня редакторка жіночої секції „Українського Голосу", авторка численних статтей; окремо вийшли „Мистецькі скарби українських вишивок" (1950), „Традішінал Укренієн Кукінґ" (1987)".

Це тільки в енциклопедичному скороченні найбільш вагові факти з її творчої діяльности, що дає нам змогу ще краще оцінити широкий діяпазон її професійної, громадської і культурної роботи: 1962 — Шевченківська Медаля КУК; 1972 — Почесне Членство Канадської Асоціяції Домашньої Економіки; 1974 — Патронка відділу Союзу Українок Канади, Келовна, Б.К.; 1975 — Жінка Року — відділ КУК; 1975 — Визначна Жінка — місто Саскатун; 1976 — Почесний Докторат — Колеґія Св. Андрія, Саск., 1980 — Саск., 1980 — Визначна Жінка Саскачевану в 75 Ювілеї Провінції; 1989 — „Жива Заля Слави" („Ливінґ Гол оф Фейм") — Факультет Домашньої Економіки на Саскатунському Університеті.

Слід при тому згадати, що Савеля Стечишин була першою українкою абсольвентом Саскачеванського Університету і першою українкою з дипломом в Домашній Економіці на цьому ж університеті. За ініціятивою Савелі Стечишин був скликаний перший український жіночий з'їзд в Саскатуні 1926 року, на якому створено першу

жіночу крайову організацію — Союз Українок Канади. На пості голови цієї організації Савеля Стечишин пробула 10 років. Завдяки їй відродилося зацікавлення українським народнім мистецтвом вишивок, писанок та інших родів фольклорного мистецтва. Українське музейництво в Канаді з моментом заіснування Українського Музею Канади, якого вона була співосновницею, став творчим імпульсом для розвитку цієї важливої ділянки зберігання і показу української народньої культури в Канаді. Викладаючи українську мову в славістичному департаменті Саскачеванського Університету та на українознавчих курсах в Інституті ім. Петра Могили в Саскатуні, вона знаходила час, щоб навчати також наших малят своєї української мови в народній школі.

Це тільки в головних контурах сильветка славної постаті Савелі Сетчишин, яка повинна, на нашу думку, в скорому часі дочекатися монографії, як знаменний починок до історії культурного росту українців в Канаді, як творчий приклад для нових поколінь щоб „бути добрим канадцем, треба бути добрим українцем".

На згаданому вечорі в Торонті вияви свого признання для достойної Савелі Стечишин висказали: суддя В. Тарнопольський, Оксана Со-

колик СФУЖО; інж. Я. Соколик — Торонтський відділ КУК; М. Шкамбара — Комітет Українок Канади; О. Гамара — Онтарійський Відділ Музею СУК; Ю. Головата — провінц. екзек. СУК; ред. М. Горгота — Торонтський Відділ СУС; Б. Прокопів — Інститут св. Володимира. Слово про діяльність Савелі Стечишин в жіночому русі від 1926 сказала М. Стасів. Про її діяльність також ширше розказала Ю. Головата. Вечір відбувся у справжньому заряді і організації членів Провінційної Екзекутиви Комітету Українок Канади. Вечером ділово провадила Стефанія Шпитковська, голова Провінц. Екзекутиви СУК.

Для нас найбільш зворушливим був виступ самої Савелі Стечишин. В її слові подяки зовсім не відчулося тягару все таки її поважного віку. Вона далі з тим самим завзяттям і ентузіязмом, з тією глибокою вірою в духову силу свого українського роду, з тією самою ерудицією і переконливістю апелювала до українців за збереження і дальший розвиток духових цінностей української культури в її широкому вахлярі своїх виявів. Завдяки тим духовим цінностям української духовости українська людина здобула канадські прерії, причинилася до розбудови в першу чергу Західньої Канади. І в тому відношенні Савеля Стечишин це не тільки живий свідок слави і творчого та піонерського вкладу українських поселенців в розбудову Канади, вона сама є поважаною частиною того творчого вкладу. І за це Вам, Достойна Землячко, честь і слава і вдячність української спільноти в Канаді! Хай Господь благословить Вас ще довгими і творчими роками!

Савеля Стечишин з дочкою Зенею в Оттаві після вшанування Ордером Канади проходять коридором Оттавського парляменту.

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОГО ПОСЕЛЕННЯ

Предметом Конкурсу є оповідання пережиті піонерами, які приїхали до Канади **1895-19** — Учасниками Конкурсу можуть бути старші Сумківці або студенти університетів.

Твір не більше як на три сторони друку або 5 сторін виразно написано від руки. Може бути українською або англійською мовою.

І нагорода	— 500 долярів
II	— 300
III	— 200
IV і V	— книжки 3 томи „Нариси Української Культури в двох мовах".

Нагороди будуть уділені комітетом-жюрі, вибраним спеціально для цього проєкту.

Реченець Конкурсу від 1-го квітня до 30-го листопада 1990 року.

Літературні твори надсилати по два примірники під псевдонімом, а Ваше справжнє ім'я і прізвище в окремій запечатаній конверті на адресу С.У.К. в Саскатуні U.W.A.C. 612-24 St. East S7K 0L1 під заголовком „100-річчя Українських Піонерів". Всі конкурсові твори залишаються на власність у Союзі Українок Канди.

Анна Звоздецька,
культ-освітня референтка.

———————

Поважана Редакція „Промінь".

Висилаю чека в сумі $50.00 на продовження нашого журналу „Промінь" як передплата на три роки, бо я його дуже люблю читати, а решту на пресовий фонд.

Марія Горін,
Чиливен, Б.К.

ШЕВЧЕНКОВЕ СВЯТО НА ДАЛЕКОМУ СИБІРІ

Опис Шевченкового Свята в Сибірі в 1919 році, що його написала була Константина Малицька, вона ж і організаторка свята й виконавець одного пункту в програмі, викликує багато різних думок і переживань, пов'язаних і з самою авторкою, з якою я мала щастя близько співпрацювати й з обставинами її праці. Довгий період ділить сучасні наші святкування Шевченкових роковин, але скільки ж у них подібностей.

Авторка описує докладно вигляд школи і життя в ній. Свято улаштовувала українська громада в Красноярську з участю Рідної Школи. Учні школи — діти, які не знали зовсім, або дуже слабо українську мову. Вони різного віку, прийшли до школи по добрій волі, „задля рідного слова".

Ось так описує вчителька життя в школі. „Перед мапою України, що висіла в клясі (серед численних карток — видів з назвами міст і сіл України) постійно товпилися діти й вишукували на ній місцевості, з яких перед роками виїхали їхні батьки, діди, тобто місця, їм дорогі й незабутні, до яких плянували вони по війні повернутись. Ніхто з школярів, крім одного, не були в Україні, але для них Україна була леґендарною, вимріяною обіцяною землею, гарною, як усе далеке й незнане."

Про Шевченка діти знали. Найперше святкування відбулося у школі, а потім найкраще з найкращими точками учні виступали на загальнім святі для дорослих. З деклямаціями мали виступати троє дітей. Один з них не мав доброї української вимови, бо його мама московка, але учителька погодилася на його вибір, бо Кешу любили учні, тому й вони його подали, як декляматора для дорослих. Дітям в залі залізничників зарезервовано перші місця. Школа в комплеті, ще й з молодшою рідднею та гостями дітьми, що були відвідувачами святкувань, вирушили на друге свято. Учні у святковій одежі, дарма, що такою вона виглядом не була (татові чоботи, одяг інших членів родин), забезпечені харчами, пішки вирушили в далеку дорогу серед великих сибірських морозів.

Заля була повна по береги. Програма проходила своїм порядком. Діти своїми деклямаціями викликували бурю оплесків. Але учні хоч і рвалися на концерт, хоч мали з собою харчі, все ж таки такого довгого концерту, яким був цей, не могли відбути без пригод. Юлі пустилася кровотеча з носа, плакала до мами, Левко десь пропав (ходив додому під'їсти, бо мешкав близько), Ляриса хотіла їсти, була безсилою, Кеша тягом вештався поза кулісами, а малий Ванька Білорус, з'ївши всю свою провізію, розіспався на добре. Щойно на закінчення, коли співали гимн, мале товариство розворушилося.

А другого дня діти в школі писали „Як святкували ми Тарасові роковини". Писали про різне — і про Юлину, Лярисину, Левкову і Кошину пригоди. А Зіна Горенко деклямувала з усіма відтінями глибоко відчутої поезії, написала, „Як виросту, хочу бути поеткою або політичкою, хочу боротися за правду, як Шевченко, і не боюся нічого".

І наші діти святкують Тарасові роковини. І наші діти, як ті з Далекого Сибіру ніколи не бачили України. Багато з них також, мабуть, шукають на карті України місця, звідки приїхали їхні батьки, багато деклямують з відчуттям усієї глибини Шевченкових переживань, збережених для нас у його віршах. Іншими є тільки обставини, серед яких відбуваються ці свята.

Але ж ми зробім усе, щоб культ Шевченка, ця свіжа квітка у вінці слави поета була якнайвимовнішим символом того, що в серцях і душах наших в'яжеться з нашим національним Пророком. Атмосфера переживання, які вони викликають в учасників завжди одні: любов і пошана подив для величі духа, сердечне бажання причинитися хоч малим вкладом до загального культу його серед нашої громади, щоб кожнорічні святкування були найвимовнішим символом того, що в'яже наші думки й почування з ім'ям Шевченко.

Уляна Пелех

ЖИВИЙ ЗВ'ЯЗОК

ПОМІЖ МОЛОДИМИ УКРАЇНЦЯМИ ФРАНЦІЇ Й КАНАДИ

В пляні зближення українських дітей, що виростають на різних континентах, Світова Координаційна Виховно-Освітня Рада при Світовому Конґресі Вільних Українців, запроєктувала цього літа тритижневе перебування двадцяти чотирьох українських дітей із Франції у Торонто.

Проєктом цим зайнялося Товариство „Рідна Школа" в Парижі, а з канадського боку взяли в ньому участь: СКВОР (головно ж її голова, мґр. Іроїда Винницька), при визначній допомозі п. Тамари Микитчук, голови Пласт-Прияту із Торонто. По фінансовій лінії піддержали цей задум: СКВУ, Українська Кредитова Спілка в Торонто, Український з'єднаний харитативний фонд та Торонтонська філія Суспільної Служби Українців Канади, а зокрема Шкільна Рада при Торонтонському відділі Комітету Українців Канади.

Від 2 до 28 липня діти з Франції жили розміщені в українських родинах Торонто, а від 17 до 28 липня брали участь у літніх курсах „РІДНА МОВА '89", при Інституті Св. Володимира під керівництвом п. Галі Луник-Ґіжин. Там вивчали українську мову у трьох групах, під проводом Звенислави Сагайдаківської, Юрія Джуравця та Людмили Герчак, хоровий спів у Квітки Зорич-Кондрацької, танці в о. Ричарда Гладя та ручні роботи з кількома інструкторами, що їх працю координувала Галя Ґавадзин-Палащук. Мірка Батлей влаштовувала з ними ляльковий театр. В курсах брали участь, крім дітей із Франції, декількоро дітей із Канади та США. Разом мали вони змогу дістати загальний погляд на українську культуру, тим більше, що стояв їм до розпорядження багатий Музей українського мистецтва при Інституті Св. Володимира, в якому пояснення давала їм Галя Слонецька. Кожен і кожна із молодих гостей взяли зі собою додому власноручно зроблену в українському стилі якусь маленьку пам'ятку-сувенір.

Гості відбули теж прогулянки до табору Спілки Української Молоді та до водоспаду Ніяґара. В таборі вітала їх від команди комендантка Надія Татарин, а прогулянку до Ніяґари організував Орест Гарас при допомозі численних осіб, у тому й о. Р. Гробельського та його дружини із Ніяґара Фоллс.

На закінчення курсів видано однодневку „РІДНА МОВА '89" із численними дописами курсантів та прикрашену їх же руками. Відбувся теж невеликий концерт. Курсанти співали, грали й деклямували, виявляючи своє новоздобуте знання і вмілості. Приявний на закінченні Президент СКВУ Юрій Шимко попрощав гостей із Франції, підкреслюючи вагу зв'язку поміж молодими українцями всього світу.

Гості повернулися додому трохи приголомшені багатством та різноманітністю переживань і небувалою спекою, якою привітала їх „холодна" Канада (як згадували в дописах в однодневці). Наступного літа плянуємо „віддяку" — вибір українських дітей із Канади до Франції. Користі із такого обміну — очевидні. Діти вживаються в середовище, таке далеке від них, а одначе теж українське, набирають переконання про універсальність українства та необхідність української мови у спілкованні в ньому. Нав'язують знайомства й дружбу з ровесниками, такими, як вони, що їх існування вони не сподівалися. Підвищують рівень свого знання й уживання української мови та вживаються в рідну культуру. Коротко кажучи — випробувано новий, вартий всякої уваги й наслідування виховний засіб.

ЛХЩ

Григорій Чупринка

ДО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

З ласки вищої над нами
Вже поблідло чорне зло
І багато між тернами
Білих лілій розцвіло.

Чисте поле ти засіяв
При обставинах лихих
І свавільно не розвіяв
Вітер зернят дорогих.

Ще бушують урагани,
Ще над полем свище гнів,
Та далеко крізь тумани
Грає сяйво світлих днів.

Знай, Твоє, Кобзарю, поле
Од межі і до межі
Поле пишне, а не голе,
Знайдуть діти не чужі.

Хай бушують гурагани,
Хай над полем свище гнів, —
Ми чекаєм без омани
Величезних жнив!

СЛОВО НА КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРО СПІЛЬНІ ПІДПРИЄМСТВА

Мені приємно бути учасником відкриття цікавої нової доби канадських стосунків з Україною. Наші взаємини тривають майже століття, від переселення перших українських родин на західні прерії Канади, на землі дуже подібні до вашої країни.

Відтоді до цієї першої горстки витривалих піонерів долучились тисячі українських родин, які прибули до Канади після першої та другої світових воєн. Багато з них поселилися, як і їх попередники, в Західній Канаді. В наших степових провінціях існує кілька поселень з українськими назвами і там часто почуєте українську мову.

Інші родини поселилися в Східній Канаді, де сьогодні в багатьох містах і містечках існують життєздатні українські культурні громади.

Сьогодні в цілій Канаді живе майже три четверті мільйона громадян українського походження, які роблять важливий вклад в політичне, економічне та культурне життя нашої країни.

Багато українських канадців глибоко прив'язані до культури свого рідного краю. Вони вдержують близькі контакти з друзями та родичами в Україні і зберігають свою рідну мову та культуру в Канаді.

Оце глибоке відчуття спільної спадщини спонукало цю групу канадських підприємців використати нові можливості для відновлення зв'язків зі своїм рідним краєм і приїхати сюди до Києва.

Вони, можливо, краще як більшість канадців, розуміють вагу реформ, що їх впроваджує президент Горбачов, якого політика гласности, перебудови та демократизації перетворює радянське суспільство в дійсно революційний спосіб.

Ми канадці, що живемо, як і ви, в просторій різноманітній країні, здібні зрозуміти і оцінити ці завдання, що стоять перед Радянським Союзом, який йде назустріч економічним вимогам 21-го століття.

Властиво, ми дуже зацікавлені далекосяжними наслідками політики перебудови, яка вводить основні зміни в радянську економію.

На наш погляд, Радянський Союз при допомозі перебудови хоче змодернізувати промислове виробництво через придбання нових машин та систем управління.

Ми також свідомі того, що радянський список

Дост. Монті Квінтер — міністер індустрії, торгівлі і технології в Онтарійському уряді — очолював 67-членну делеґацію підприємців і високих працівників уряду провінції Онтаріо на першу цього роду конференцію, що відбулась у Києві 3-5-го жовтня 1989 р. Конференцію зорганізував відомий канадський економіст д-р Богдан Гаврилишин.

замовлень обіймає величезне число виробів, обслуг та технічних знань, які канадці всилі доставити. До них належать удосконалені системи доріг і залізничих шляхів, готелеві будівлі, медичні вироби, харчове виробництво та засоби охорони природи.

Ми теж знаємо, що Україна з її високо розвиненою та різноманітною економікою належить до тих реґіонів Радянського Союзу, які мають найкращі завдатки на розмноження економічних зв'язків з Канадою.

І коли візьмемо під увагу глибокі культурні зв'язки, що в'яжуть Канаду із Україною, то мені видається, що у нас є солідні підстави, на яких можна розвивати жваві та взаємно корисні торговельні відносини між нашими двома спільнотами.

В цьому контексті мені приємно ствердити, що ми вже спостерігаємо драматичні та позитивні зміни в об'ємах торгівлі між Канадою і Радянським Союзом.

В 1984-му році Канади збут в Радянському Союзі, головно завдяки вивозові пшениці, дійшов до найвищого рівня, до вартости 2,1 більйонів долярів, в тому часі ми закупили радянських виробів лише на 28 мільйонів долярів, об'єми торгівлі між нами постійно зменшувалися аж до минулого року, коли настав величезний зворот в наших торговельних відношеннях.

1988-го року канадський експорт до Радянського Союзу підскочив у вартості до вище 1,1

більйона долярів, себто на 44 відсотків в порівнянні із 1987 роком, рівночасно, Радянський імпорт до Канади значно зріс: від 36 мільйонів долярів 1987-го року до 156 мільйонів долярів в минулому році.

І мені приємно зазначити, що подібна тенденція помітна в онтарійській торгівлі з Радянським Союзом. Минулого року наш вивіз зріс до 38 мільйонів долярів в порівнянні з 12 мільйонами 1987-го року. А радянський ввіз до Онтаріо підскочив надзвичайно: від лише 3-ох мільйонів долярів 1987-го року до вище 68 мільйонів долярів в минулому році.

Хоча пшениця та інші хлібні злаки займають надалі чільне місце в нашім вивозі до вашої країни, ми вам доставляємо й інші сільськогосподарські продукти, промислову машинерію, залізні тз сталеві вироби, засоби транспортації, хімічні речовини та чистильники і кольорові метали.

Наприклад, в сільсько-громадському секторі онтарійські фірми вже від кількох років дуже активні в ділянках скотарства та насінництва.

Зазначу, що ось недавно провінційне міністерство сільського-господарства та харчування вислало до вас велику торговельну делеґацію, щоби збільшити продаж онтарійського насіння, додам, що ми плянуємо вислати весною наступного року до Радянського Союзу ще одне торговельне представництво від онтарійських аґропромислових фірм.

Радянський вивіз до Канади досягнув вартости 156 мільйонів долярів 1988-го року головно завдяки продажі платини на суму 109 мільйонів.

В цей же час, Беларус Еквипмент оф Канада (Belarus Equipment of Canada), фірма яка продає радянського виробу трактори і комбайни, та Стен-Канада (Stan-Canada), яка продає верстати, мали гарні успіхи і збільшили збут своїх товарів в Канаді, недавно засновано нову фірму, Винчестер Груп (Winchester Group), яка ввозить радянського виробу тканини, аксесуари до одежі та наукові інструменти.

Ми тішимося цим великим розростом радянського вивозу до Канади. Він забезпечує вас валютою, за яку ви можете придбати собі багато із тих удосконалених канадських виробів та обслуг, що вам потрібні для перебудови вашої промисловости.

Ми далі вважаємо, що спільні підприємства і мінова торгівля — це найперспективніші засоби для розвитку наших економічних взаємин. І тому провінція Онтаріо рішучо піддержує мету цієї конференції.

В останніх роках деякі гарні успіхи оправдали такий підхід. Наприклад, один із головних канадських фабрикантів автомобільних частин, Маґна Інтернешенал пристав на спільне підприємство, щоби збудувати в Україні 25-мільйондоляровий промисловий завод, Маґна буде ділитися з вами технологічним знанням та методами управління і підсилить цей вклад валютними інвестиціями.

Тут не менш важливу ролю відграє договір про мінову торгівлю, згідно з яким Маґна одержить частину свого приходу із радянської фабрики у формі верстатів від фірми Стен-Канада для своїх заводів в Північній Америці.

Мені приємно повідомити вас, що Онтаріо Інтернешенал Корпорейшен, аґенція мого міністра, допомогла заключити цей договір. Онтаріо Інтернешенал допомагає й іншим інтарійським фірмам у підготовці капітальних проєктиві та подібних спільних підприємств в Радянському Союзі.

Наприклад, Онтаріо Інтернешенал тепер співпрацює з Консултек Лимитед (Consultec LTD.), Онтарійською Інженерно-Консультаційною Фірмою, над пропозиціями, щоби допомогти в будуванні або змодернізуванні кількох цементних заводів тут на Україні.

Великомасштабні проєкти цього характеру вимагають примінення західної технології та методів управління в конюнктурі радянської економічної системи і доводять до певних цікавих проблем, я певний, що ми впораємося з цими питаннями коли привикнемо спільно працювати і торгувати.

Тим часом ми могли б в багатьох ділянках дуже швидко поступати з передачею вам технології та технічного знання.

Наприклад, друга онтарійська фірма, Фарґо Менеджмент енд Консалтінґ, заснувала вже два спільні підприємства в Радянському Союзі.

Співпрацюючи з московським видавництвом, ця фірма заложила першу і наймодернішу друкарню швидкого друку в СССР. Фарґо заклала також перші в Радянському Союзі постачальні та обслугові крамниці західнього комп'юторського гардвер і софтвер.

Всі ці приклади, що радянський уряд намагається поправити економіку при допомозі, західного технічного знання, яке він може набути через спільні підприємства. І багато канадських фірм, що беруть участь у цій конференції, мають

охоту використати нові комерційні можливості в Радянському Союзі.

Недавні заходи Радянського Союзу пожвавити торговельні та інвестиційні відносини з Канадою піднесли в них зацікавлення цим питанням.

Рік тому назад, радянський уряд взяв участь в серії семінарів в Монтреалі, Торонті, та Калґері на тему торгівлі. На цих нарадах були представлені перспективи взаємної торгівлі між нашими двома країнами.

Відтоді провінція Онтаріо вклала великі зусилля, щоби допомогти Радянському Союзові розвинути нові торговельні зв'язки в нашій провінції та розшукати ті онтарійські фірми, які зацікавлені торгівлею з Радянським Союзом.

Наприклад, моє міністерство приняло делеґацію з України, яка минулого жовтня відвідала Онтаріо і оглянула багато з наших промислових підприємств. І ми з приємністю завважили, що представники України тиждень тому брали участь в засіданнях Радянсько-Канадської мішаної економічної комісії в Оттаві...

Шановні слухачі, я глибоко переконаний, що ця перша канадсько-українська конференція на тему спільних підприємств започатковує цікаву нову добу наших економічних стосунків.

Багато із запотребувань української промисловості відносно нової технології та технічних знань зовсім співмірні силам провінції Онтаріо в таких ділянках, як сільське господарство і споріднені промисловості, охорона здоров'я, туризм і розбудова курортів, охорона природи і технологічна передача.

Тому мені приємно оголосити, що вчора провінція Онтаріо і Українська Радянська Соціялістична Республіка підписала меморандум порозуміння, щоб сприяти підвищенню торговельної співпраці.

В дусі цього домовлення продовжуймо наші наради в слідуючих трьох днях в атмосфері співдії та доброї волі, щоби скріпити економічні та культурні зв'язки між нашими двома країнами.

Дякую.

„Нові Дні", листопад 1989

НА ДОПОМОГУ ДЕМ'ЯНЮКОВІ

В грудні. 1989 року Верховний Суд Ізраїля мав розглядати в Єрусалимі апеляцію Івана Дем'янюка відносно вироку смерти.

Але, як повідомляє преса, на прохання його Ізраїльського адвоката, Йорама Шефтеля, Верховний Суд відложив судову розправу до 14-го травня, 1990 року, тому, що оборона має нові докази невинности обвинуваченого. Ці нові докази треба відповідно підготовити, щоби представити їх на судовий розгляд.

Тимчасом, починають виступати в обороні Дем'янюка, публічно й на сторінках преси, жидівські адвокати. Один з них, судовий адвокат Вілліям Вольф, з міста Фінікс, Арізона, заявив що вся процедура, яка довела до смертного засуду Дем'янюка „була застрашаючо недостатня". Далі Вольф каже що „Іван Дем'янюк зробив на мене дуже додатнє враження підчас наших двох зустрічей в жовтні минулого року і я хочу допомогти людині, яку беззаконно засуджено."

Інші відомі люди, такі як Лорд Деннінґ і Ґраф Николай Толстой з Великої Британії та Патрик Бюкенен із Сполучених Штатів Америки заявили, що вирок судді в Ізраїлі був дуже несправедливий.

Після дванадцяти років невтомних турбот, родина Дем'янюка починає нарешті мати надію на щасливе закінчення страждання їх батька.

Українська громада в Канаді мусить доложити своїх зусиль, щоби справу Дем'янюка оборонити. На його суді в Єрусалимі, безперервно виголошувалося що він українець і так всіх українців обвинувачено. Це є справа оборони нас всіх.

Судова розправа Дем'янюка вимагає багато грошей. Без нашої негайної фінансової допомоги оборона Дем'янюка не буде можливую. В ім'я справедливости, українське громадянство мусить давати всесторонню матеріяльну і моральну поміч.

Закликаємо всі Відділи та членок Союзу Українок Канади, котрі ще не дали своєї пожертви або можуть дати ще раз, щоби негайно висилали пожертви на нижче подану адресу. Шкода що Канадський Харитативний Комітет не може дати посвідок на приходовий податок, але так склалися обставини.

Canadian Charitable Committee
2118 — A Bloor Street West
Toronto, Ontario M6S 1M8

Іван потребує духовної та моральної підтримки. Пишіть на адресу:

John Demjanjuk
Ayalo Prison
Ramala, Israel

Ольга Райчиба

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ВИСТАВКА ГАЛИНИ КОШАРИЧ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ КАНАДИ, САСКАТУН, САСК.

У п'ятницю, 17-го листопада о годині 7:30 вечора, в відомому, модерному приміщенні Українського Музею Канади, відбулося відкриття виставки сучасної, модерної канадсько-української мисткині — Галини Кошарич. Виставку відкрила куратор музею Роза Марія Федорак, яка представила мисткиню і дещо розказала про її творчість. Відтак покликала до слова голову дирекції музею пані Віру Наконну, яка щиро привітала всіх присутніх.

У просторій залі ми могли оглянути 26 картин у особливій комбінації кольорів. Це уже десята особиста виставка мисткині в Канаді крім багатьох групових виставок в Канаді і Америці. Половина картин належить до т.зв. українських тем: різдвяні звичаї, великодні, піонерські прерії, українське сучасне життя. Решта картин це "мертва природа", квіти і т.д. Про ці гармонійно-кольорові картини, пише Дмитро Степовик (старший науковець з Інституту мистецтвознавства імені М. Рильського в Києві) таке: „Мисткиня пропонує свою „таблицю" символічних значень кольорів. Їй найбільше імпонує фіолетовий колір у його різних відтінках. З ним вона пов'язує думку про вічне, духовне, незмінне й істинне".

Як пояснює мисткиня, творчість такої одної картини триває багато місяців. Вона мусить мати фантазію, як цю картину здійснити, а тоді опрацьовуючи цю тему, шукати гармонію і естетику між кольорами і формами. Тема картини завжди має відношення до площини картини. Квіти, наприклад, мисткиня завжди кладе на полотно розділене лучами світла (бо кожна квітка тягнеться до світла), а гуцульську церкву вона кладе на площину, що своїми формами нагадує гори.

Оповідаючи присутнім гостям, мисткиня підтвердила думку Дмитра Степовика, що її творчість має дещо від кубізму. Ось що пише про це Степовик: „Не можна сказати, що вона прямо наслідує когось із клясиків кубізму. Свої відчуття вона передає світловими потоками, які дають враження перетинання кількох середовищ і різноманітних умов освітлення."

Гості з великим зацікавленням підходили до мисткині, знайомилися і ставили свої запитання щодо будови значення картин.

Адміністрація музею

ЗАГАЛЬНО УКРАЇНСЬКЕ ВІЧЕ В ЕДМОНТОНІ

Комітет Сприяння Державному Центрові Української Народної Республіки в екзилі (на чужині), комітет існує в Едмонтоні від 1950 року. Отже, Управа згаданого Комітету, в неділю 25-го березня ц.р. о 2 год. 30 хв. по полудні скликає Загально українське віче, на яке запрошено духовенство українських церков, голови та членство українських організацій, зокрема проводи та членство молодечих українських організацій Едмонтону та околиць.

Віче намічено відбути з такою програмою: о 2 год. 30 хв. Соборна Панахида в Катедральному Соборі Св. Івана Хрестителя (10951-107 стріт, Едмонтон) по Св. Пам. **Миколи Андрієвичу Лівицькому,** довголітньому Президентові ДЦ УНР в екзилі, що упокоївся 8-го грудня 1989 року.

По Панахиді, в авдиторії громади Св. Івана (10611-110 Авеню), відбудеться Загальне українське віче, на якому головним промовцем буде **достойний Іван Самійленко, прем'єр Української Народної Республіки в екзилі,** промовлятиме на тему про славної пам'яті М. Лівицького, працю ДЦ УНР та завдання на майбутне. На віче також запрошено, багато визначних провідних осіб з українців, а також других народів, з різних урядів.

Проситься Духовенство Українських Церков, Проводи та членство українських організацій того дня жодних других імпрез не організувати, а дати можливість всьому українському і не українському громадянству взяти участь цього дня, в ВІЧУ, яке присвячене найвищій українській репрезентації поза, Україною, а це ДЦ УНР в екзилі.

*) На вічу буде відзначено патріотів, щирих платників на Д.Ц. УНР.

Управа Комітету Сприяння Д.Ц. УНР
В ЕДМОНТОНІ.

„ЛІТОПИС ВОЛИНІ" Ч. 15

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЗБІРНИК ВОЛИНЕЗНАВСТВА. ІНСТИТУТ ДОСЛІДІВ ВОЛИНІ, НАКЛАДОМ Т-ВА „ВОЛИНЬ". ВІННІПЕҐ, 1988 РІК, СТОР. 239.

Волинь — моя ти юносте рожева!
Над сном мільйонів поколінь
Шумлять замріяно дерева.

Олесь Лупій

Яке влучне це звернення поета до нашої Волині, називаючи її рожевою юністю, збагнувши, що на її просторах спочивають багато поколінь, а дерева замріяно шумлять, бо ще не всі розгадані таємниці!

Збірник „Літопис Волині" ч. 15 подає 63 назви матеріялів, які дуже різнородні, написані багатьма авторами відомими нам і невідомими. Вартість цієї праці зможемо оцінити повністю тоді, коли з'ясуємо, яка була її потреба. Відомо, що радянська влада в часі, так званого застою, бажаючи затерти сліди історії України, її прадавнього походження, змінила старі наші назви, запровадила в географічне назовництво свої нові, що не мають жодного зв'язку з ориґінальними назвами міст і сіл прастарої Волині.

Олександер Цинкаловський виявив справжню посвяту при виконанні цього обов'язку в своїй праці „Стара Волинь і Волинське Полісся". В цій статті ред. А. Курдидика подані також деякі дані з життя і праці автора „Стара Волинь і Волинське Полісся".

У 15-му числі є багатий матеріял історичного змісту. У деяких статтях подані важливі для сучасників інформації про долю Волині за різних періодів її важкого життя, бо автори статтей подають свої оцінки подій не всі, як фахівці, але як учасники тих подій, тому їхні опінії є з першого джерела.

С т а т т я Якова Лавриченка „Велика Волинь між двома війнами" подає стан Волині під окупацією Росії, і Польщі, інформує про Православну Церкву на Волині, про українські установи в містах і селах. Цікаві й вартісні подробиці є в ній про вияви рисифікації та протидії їй.

З великим огірченням Я. Лавриченко описує участь архиєпископа Волині Антонія (Храповицького) з осідком у Житомирі й архимандрита Почаївської Лаври Віталія (Марченка), як русифікаторів, що розгорнули д і я л ь н і с т ь „Союзу русского народу" на цілу Волинь і використовували друкарню Почаївської Лаври для своєї пропаґанди. Архимандрит Віталій організував багато разів різні демонстрації в Почаєві, на яких носили прапори дому Романових.

Таку всебічну орієнтацію мав Я. Лавриченко тому, що був активним у громадському житті, здобув у дуже несприятливих обставинах освіту. Працював, як кооператор, у „Просвіті", в українському банку в Почаєві. Коли ж йому загрожувала Береза Картузька, виїхав з родиною до Південної Америки, спочатку до Параґваю, а потім до Арґентини. Співпрацював у багатьох газетах та журналах, був близьким співробітником Інституту Дослідів Волині.

Вартісною є також замітка Я. Лавриченка про працю Миколи Теодоровича — професора Волинської, Духовної Семінарії, що була написана за старими відомостями й церковними архівами на тему: „Історико-статистическое описаніе церквей и приходов Волинской Епархии". Вийшли вони в 7-ох томах і становлять цінний матеріял до історії всієї Волині.

А коли мова про цілість статті того ж автора, то вона подає перегляд важливіших процесів на Волині. В статті „Волинь під Польщею" автор описує боротьбу населення Волині за українське шкільництво в рамках польських законів, які спонукали тисячі українців Волині піти до лав комуністичних організацій.

К н я ж а доба віддзеркалена в багатьох статтях, зокрема в тих, що мають назви міст у заголовках. Багато маловідомого є в статтях „Володимир і його околиці", „Крем'янець", „Рівне та його церкви" та ін. Стаття про село Зимне біля Володимира веде нас у 1001 рік, коли постав стародавній Святогорський монастир, згадка про який вперше є в рукописі життя Теодосія Печерського.

Про саме місто Володимир згадують літописи під роком 988. Було воно центром культури Княжої доби. Стаття розкриває цінні подробиці, яких немає в популярних історичних працях.

У м і с т і в е л о с ь літописання, при Катедрі існувала школа, її було засновано 992 р. Юрій Долгорукий — засновник Москви — посягав по Володимир, а татари багато разів знищували його культурні цінності. В 1240 році вони вбили велику кількість людей. У статті є цікава деталь: біля Володимира на горі збереглася Ва-

силівська церква-ротонда, збудована на переломі 13 і 14 століть.

Багато цікавих даних подають статті „Християнські церкви в Крем'янці", „Місто Рівне та його церкви", „Замок на горі Боні", „Житомир", „В Почаївській Лаврі", „Луцький замок" та ін. Стаття про християнські церкви в Крем'янці знайомить нас про стародавні церкви в місті. Було їх вісім, при двох з них були монастирі, а при церкві Богоявлення Господнього була друкарня. На місцях згаданих старих церков побудовані були нові. З 1630 року почала там свою діяльність унія, але в 1894-1896 рр. уніятські парафії стали православними.

Інші згадані статті розкривають багато вартісних деталів про минуле міста Рівного, в якому був замок і Соборна Вознесенська церква з 15 століття, яку, за думкою автора, побудувала Марія Семенова-Рівенська, перемінюючи село Рівне на місто й будуючи замок.

Про Житомир довідуємося, що згідно з леґендою, у 884 р. улюблений дружинник князів Аскольда і Дира Житомир обрав місце для осель біля долини поміж двома ріками Кам'янка і Тетерів, не бажаючи підкоритися кн. Олегові і назвав його своїм іменем. Сучасні житомиряни, вірячи в цю леґенду, 1984 року відзначили 1000-ліття міста Житомира.

Багато потрібного нам, волинянам, подають матеріяли про найновіші часи боротьби нашої вужчої батьківщини за збереження її святинь, історичних пам'яток та вартостей для плекання національної духовости населення.

У збірнику „Літопис Волині" ч. 15 віддзеркалено в багатьох статтях діяльність волинян, згадано також про тих, які відійшли до вічности. Згадано про те, що волиняни видали вартісні поштові марки та конверти, що пов'язані з якимсь історичними подіями.

Окрім згаданого вже О. Цинкаловського, в „Літописі Вслині" подані життєписи волинян, які служать прикладом для інших своєю працею, своїм життям. На сторінках „Літопису Волині" вже не раз були статті про життя та творчість великого волинянина Уласа Самчука, згадано про нього й тепер. Подані також короткі життєписи Матвія Крутяка, Якова Лавриченка, Тараса Бульби-Боровця, братів Мисечків, Михайла Чайковського та інших.

Нема змоги повністю розглянути всі статті, а вони дуже цінні, зокрема „До історії боїв під Берестечком", „Волинь продовжує боротьбу", „На чужині", „80-ліття української еміґрації в Арґентині", а також велику статтю про Оксану Лятуринську пера Павла Форманюка.

Читаючи 15-те число збірника „Літопис Волині" мабуть усі ми, волиняни, єднаємося з поетом Сергієм Макарою з почуттями його, висловленими в сонеті „Повернення":

О, краю мій! О рідний краю мій!
Живеш живий в уяві ти моїй.
Перед тобою я вклоняюсь ниць,
До тебе повертаюсь я завжди,
Щоб цілющої напитися води, —
І сил набрати із твоїх криниць.

Зрештою, кожна поезія в Збірнику висловлює думки і почування усіх нас, що маємо глибоке пов'язання з Рідною Землею. Вдячність наша для всіх, що причинилися до появи цієї книжки.

Тоня Горохович

Кожний з нас чогось не знає — тільки з іншої ділянки.

* * *

Не треба аж надіятися, щоб починати, і не треба конче мати успіх, щоб продовжувати діло.

* * *

Розгнівана людина отвирає широко свої уста і зачиняє очі, а це погано.

Ніколи не відповідайте на листа, коли ви сердиті.

(Китайська приказка).

Поправка — з ювілею подружжя п-ва Ольги і Николи Гавришів в Саскатуні. Гл. ч. 11 1989.

150TH ANNIVERSARY OF SHEVCHENKO'S "KOBZAR"

Taras Shevchenko (1814-1861), was born a serf in the village of Moryntsi, Ukraine. He knew intimately the tragedies and sufferings of his people and had become famous as a Ukrainian National poet when his book "The Kobzar" was published in 1840. His writings in simple but powerful language resurrected the glorious past of the Cossacks and struck out against the evils of Russian tyranny, and upheld Ukrainian independence. The Ukrainian people recognized him as the spokesman for their liberty.

Shevchenko raised the Ukrainian language (which was banned by the Tsarist government in 1863 and again in 1876), to the dignity of a literary language. He wrote poems, novels, plays, a journal, numerous letters, and also edited and published a "Primer" for elementary schools. His works reflect the soul and spirit of the Ukrainian people and appeal to strong patriotic emotions, and have been translated into more than 60 languages.

Although universally known as the greatest Ukrainian poet, Shevchenko was also a recognized painter. After his freedom from serfdom where he was bought for 2500 rubles, he studied painting for seven years at the St. Petersburg Academy of Fine Arts, and graduated as an artist, with a gold medal of merit. He was then appointed professor of Fine Arts at the University of Kiev.

Shevchenko painted many portraits and made fine illustrations of his poems. As an artist, he participated in two geological expeditions exploring the Aral Sea, and in 1865, seventy of his sketches and paintings were published in Zaleski's "Life of the Kirghiz Steppe". He was also recognized for his artistic attainments in the *eau forte* method of engraving and was appointed "Academician of Engraving" by the St. Petersburg Academy of Arts. Art critic F. Ernst, wrote: "Shevchenko was the greatest master of eau forte engraving in Ukraine and Russia during the 19th century."

Fearing the effects of his poetry, the Russian government arrested Shevchenko in 1847, ostensibly on subversive charges. He was exiled and

strictly forbidden to write poetry and to paint. During his ten years imprisonment, Shevchenko gave a vivd image of his feelings in the following poem:

"I care not, shall I see my dear
Own land before I die, or no,
Nor who forgets me, buried here
In desert wastes of alien snow;
Though all forget me, — better so.

A slave from my first bitter years,
Most surely I shall die a slave
Ungraced by any kinsmen's tears;
And carry with me to the grave
Everything; and leave no trace,
No little mark to keep my place
In the dear lost Ukraine
Which is not ours, although our land,
And none shall ever understand;
No father to his son shall say:

— Kneel down, and fold your hands and pray;
He died for our Ukraine.

I care no longer if the child
Shall pray for me, or pass me by,
One only thing I cannot bear:
To know my land, that was beguild
Into a death-trap with a lie,
Trampled and ruined and defiled...
Ah, but I care, dear God; I care!"

For 3 years, after his release, failing in health, Shevchenko continued writing and painting. He died at the age of 47, and his remains were carried from St. Petersburg to Kiev. He was interred on Chernecha Hora near Kaniw overlooking the Dnieper River. In his memory, Shevchenko Societies have been established and monuments have been built wherever Ukrainian people live. Every birthday is celebrated recalling the highly gifted man who was born in poverty, who struggled to achieve a mastery in painting, who learned to express himself in unsurpassable poetry, who was moved by the wrongs of his people, who was arrested because of his attempt to organize Ukrainian scholars, and who spent the greater part of his adult life in exile, far from his beloved Ukraine, the largest politically-submerged nation in Europe.

Taras Shevchenko's place in literature has been masterfully summarized by poet and scholar Ivan Franko (1865-1916):

"...he has become a prince in the realm of the spirit; ...a great power in the commonwealth of human culture; ...his works and undying fame will forever bring new delight to millions of human hearts."

(Compiled and submitted by *H. Melnyk-Marko)*

WINTER HOURS EXTENDED AT THE UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

The Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent East, Saskatoon, has extended its regular winter hours.

Beginning Monday, January 15, 1990, Museum galleries will be open for public viewing on Mondays from 1:00 p.m. to 4:30 p.m. The Museum will continue to open Tuesday through Friday, Sunday and holidays from 1:00 p.m. to 4:30 p.m. The Museum is closed on Saturday.

For further information contact:

Albert Kachkowski
Director - Public Relations

UKRAINIAN CULTURAL SOCIETY IN THE EXTREME NORTH

By Boris Popov

A constituent meeting of the Ukrainian Cultural Society (UCS) was held in Murmansk, a major seaport in the extreme north of the Russian Federation. Over 45,000 Ukrainians live in that city according to the last census. They came to Murmansk after graduation from college or university, or in search of good earnings. Some were only going to stay temporarily but ended up making the city their home. Their children were born in Murmansk and many do not speak Ukrainian.

"Our main task is to revive the Ukrainian language and popularize Ukrainian culture among all who display interest in it, irrespective of their nationality," says Stanislav Skorbenko, Chairman of the UCS Council. "The UCS was officially recognized by the City Council but not all residents of Murmansk welcomed it. Some feared that such a society would aggravate interethnic relations. These apprehensions are unfounded. We're going to abide by UCS Rules which stipulate interaction of all national groups and national cultures. One of our countrymen suggested making the UCS purely Ukrainian and speaking only Ukrainian, but this proposal wasn't backed. The indigenous ethnic minorities inhabiting the Kola Peninsula face quite a few social problems. But we seem to ignore the fact that other nationalities living here may find themselves in a similar situation with the passing of time."

"I am Ukrainian and my wife is Komi," says Victor Davydkevich. "I want our children to study Ukrainian and Komi in addition to Russian. But we in Murmansk are so far deprived of such a possibility."

"When one leaves his native parts for a long period, he changes his attitude to the mother tongue," notes UCS Secretary Anatoly Brinchenko. "Before my departure for Murmansk I was surprised to know how much the Ukrainians living in Canada cherished their mother tongue and national traditions. Today I understand them perfectly. Of course, we can visit the Ukraine every year if we wish, but we're glad to speak our mother tongue here in Murmansk."

The UCS plans to draw more people into its activities and organize Ukrainian folklore groups and parties serving Ukrainian national dishes. Optional courses of Ukrainian are to open at a Murmansk secondary school.

Novosti Press Agency (APN)

WOMEN'S LEGAL EDUCATION AND ACTION FUND (LEAF)

Part One

The Canadian Charter of Rights and Freedoms was proclaimed in Ottawa by Her Majesty Queen Elizabeth on April 17, 1982.

However, the Equality Rights Section 15 (1 & 2) did not become effective until April 17, 1985. It was delayed for three years to give federal and provincial governments time to bring discriminatory laws into line.

The Equality Rights read as follows:

Section 15 (1) Every individual is equal before and under the law and has the right to the equal protection and equal benefit of the law without discrimination and, in particuiar, without discrimination based on race, national or ethnic origin, colour, religion, sex, age or mental or physical disability.

(2) Subsection (1) does not preclude any law, program or activity that has as its object the amelioration of conditions of disadvantaged individuals or groups including those that are disadvantaged because of race, national or ethnic origin, colour, religion, sex, age or mental or physical disability.

The Women's Legal Education and Action Fund (LEAF) came into being in April 1985, the same month as the Equality Rights became effective. It was incorporated and received charitable status under the Income Tax Act of Canada. It is a national organization which promotes equality for women through legal action and public education. LEAF's national office is located in Toronto with branch contacts in every province, the Yukon and Northwest Territories.

One of LEAF's objectives is to achieve equality for women not only under Section 15 but also under Section 28, which reads as follows:
"Notwithstanding anything in this Charter, the rights and freedoms referred to in it are guaranteed equally to male and female persons".

Section 28 is very important to women. When the issue of the Canadian Constitution first arose in the late 1970's, women were shocked to discover that the constitutional package posed a real threat to the equality gains made by women so far.

The matter came to a head when Lloyd Axworthy, the Minister responsible for the Status of Women asked Doris Anderson, president of the Canadian Advisory Council on the Status of Women not to hold a conference in February 1981, to study the proposed Charter of Rights and Freedoms any further, "as it would embarrass the Government of Canada".

Doris Anderson resigned, charging the government with interference and women from all across Canada reacted with anger. An Ad Hoc Committee was formed to study the proposed Charter in detail. This Committee was composed of women from all walks of life, from all kinds of organizations and across party lines. They began to plan a new conference. A cabinet minister told Lloyd Axworthy not to worry. "These women's groups will just tear each other apart".

The women were convinced there was something rotten going on. Early in the debate on the Constitution it was noted that the same wording of the equality clause that was used in the 1960 Bill of Rights, was to be used in the new Constitution and experts believed it was never used to benefit women.

The offending clause read as follows: Clause 1 of the Charter guaranteed civil rights "subject only to such reasonable limitations as can be demonstrably justified in a free and democratic society with a parliamentary system of government."

Women lawyers called it "the Mack truck clause" because of the size of the loophole. Can anyone imagine what could be done with "reasonable limitations"?

The members of the Ad Hoc Committee went to work and succeeded in rewriting the Constitution twice. First, they won a revision of the so-called "non-discrimination" rights and secondly, an iron-clad promise of legal equality in Section 28.

(For a blow-by-blow description of this battle, read "The Taking of Twenty-Eight, Women Challenge the Constitution," by Penney Kome, published by Women's Educational Press, Toronto, 1983.)

At its founding meeting in April, 1985, which included women lawyers (and two men, if this can be judged by their names) from across Canada, LEAF decided upon the criteria to be used in cases it would sponsor.

1. The case must be an equality rights case.
2. It must arise under the Canadian Charter of Rights and Freedoms.
3. It must be a test case; one that involves breaking new ground. It must make a significant contribution to the law and to women's rights.
4. The case must present strong facts; that the

interpretation of the law is the appropriate one.

5. The case must be of importance to women.
6. Cases in which women are doubly disadvantaged, that is, not only by sex, but also by race, religion, marital status, age, etc.

It was also decided not to always wait to become involved in a case started by another party but to choose issues of interest to women. Kathleen Mahoney, an associate law professor at the University of Calgary, said the Charter gives women a chance not only to challenge discriminatory federal and provincial laws but also to define the law from their point of view.

Women need LEAF as they usually have less money and resources to fight cases. Furthermore, the Charter has become a "double-edged sword" that is being used to attack women's rights, according to Professor Gerald Gall, of the University of Alberta. In a recent radio program, it was stated that out of 54 challenges to the Charter of Rights, 44 had been initiated by men trying to take away rights from women.

Numerous lawyers, some of whom are men, are active in LEAF as volunteers, serving on the Board or doing a variety of work in local areas. Law students at several Canadian universities contribute much in research. Many lawyers donate professional services, some act at legal aid rates and some give freely of their expertise.

Fighting equality cases is very expensive because all of LEAF's cases establish legal precedents. An average case can take from two to three years to prepare and cost as much as $95,000 to advance through just one court level. People often assume that these costs are related to lawyers' fees. The lawyers who work with LEAF often donate their time or work at legal aid rates.

Most of the costs are for legal research, bringing in expert witnesses, travel costs for plaintiffs, telephone bills which amount to hundreds of dollars, photocopying of legal documents which may run into thousands of dollars, etc. LEAF's success in the courts in the last five years with many victories and few losses, has created a momentum. More and more women are asking for help which creates a financial drain on the organization. In 1989, it was estimated that LEAF received over 600 calls from women seeking legal aid. Most did not qualify as precedent setting and they were referred to appropriate resources. But each one added to the cost, mostly in increased telephone bills.

The Government of Canada provides some core funding to maintain an office in Toronto. Funds are provided by Special Sponsorships as when the Roadshow 1989 was sponsored by Central Guaranty Trustco Ltd., Imperial Oil, Sunlife Assurance and others. A number of Corporations, Foundations, Unions and Associations contribute some funds. But individual donors are the key givers and LEAF depends on them. It appeals to them to keep up their support with regular annual donations.

The women who fought for the inclusion of powerful equality guarantees in the Charter of Rights and Freedoms knew that guarantees would mean little for women if they were narrowly interpreted by the courts. In the last five years LEAF has supported more than 70 test cases and some of these are finally reaching the Supreme Court of Canada. It is a hopeful sign that the Supreme Court is developing a positive approach to equality issues. Madam Justice Claire L'Heureux-Dube, one of three women judges on the Supreme Court, said recently that when issues come before them, they already have had the benefit of many opinions and analysis from lawyers and lower court judges. Over time, every aspect of an issue has a chance to be explored and through discussion, an informed consensus will emerge.

The nature of recent rulings at the Supreme Court level has been very different from the rulings at the lower courts where judges can still blame a three-year old victim or advise a woman to go back to her abusive husband and keep quiet.

A landmark reversal by the Supreme Court of Canada was greeted with satisfaction by women when the Supreme Court announced on May 4, 1989 that "only women can become pregnant." One would think this fact is obvious but it is not when one deals with law. Was it not Mr. Bumble in Dickens' *Oliver Twist* who said, "...the law is a ass, a idiot."

(To be continued.)

Helen Raycheba
Edmonton

"Earn Extra Income. Work from home. The only club devoted to home-workers. Free details. Write & include 2 stamps to:
The Worksteaders Club,
1126 Glengrove Avenue West,
North York, Ontario, M6B 2K4."

Join

the Reserve

Become a part-time member of Captain Johnson's team...

While pursuing your full-time civilian career, take on the challenge of learning a part-time trade in either the Militia, Naval, Air or Communication Reserve.

Earn extra and benefit from varied employment and travel opportunities with the Canadian Forces Reserve.

Join us now!

For more information, visit your nearest recruiting centre or call collect – we're in the Yellow Pages™ under "Recruiting".

THE CANADIAN ARMED FORCES

It's also the Reserve

Canada

ВІДБУЛАСЬ КРАЙОВА КОНФЕРЕНЦІЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Комітет Українок Канади відбув свою Конференцію в днях від 5 до 6 жовтня, 1989 р. Конференція відбулась під гаслом „В поклоні піонерам — будуймо наше майбутнє". В програму входили привіти від голів краєвих складових організацій, звіти відділів та панель з такою тематикою: „Ми й наше організаційне майбутнє" — Марія Шкамбара, „Доступ до і вживання медія" — Галя Кучмій, „Наш вплив на уряд" — Соня Жила-Скібо, „Ми і Україна" — Раїса Мороз.

Конференція винесла ряд резолюцій, з яких точку п'яту та шосту висилаємо до представників уряду, зокрема до Міністра Закордонних Справ — Джов Клярк та світових організацій здоров'я і Червоного Хреста.

ПОСТАНОВИ:

1. Крайова Конференція Комітету Українок Канади відбувається в Році Української Мови, що його проголосив — Світовий Конґрес Вільних Українців, тому:
   а) доручаємо всім Відділам Комітету Українок Канади та всім Крайовим Організаціям з їхніми Відділами продовжувати працю над знанням української мови та вживанням її.
   б) схвалювати відповідні резолюції в обороні переслідуваної української мови у поневоленій большевицькою Москвою Україні.
2. Крайова Конференція Комітету Українок Канади закликає свої та всі жіночі організації до гідного відзначення 100-річчя Українського Поселення в Канаді та заявляє свою моральну піддержку всім починам українського жіноцтва.
3. На протязі відмічення 100-річчя Українського Поселення в Канаді, що припадає на 1991 рік, закликаємо всі існуючі організації скріпити працю на місцях та поповнити свої ряди молодими силами, для закріплення громадського життя в Канаді.
4. Закликаємо українське жіноцтво до більшої участи в суспільному, політичному і культурному житті Канади, щоб закріпити українські позиції серед наших співгромадян.
5. Конференція Комітету Українок Канади схвалює героїчні зусилля українського народу в змаганнях до незалежности та доручає українським жіночим організаціям в Канаді підтримати ту боротьбу шляхом листових вимог до канадського уряду, щоб спонукати уряд СРСР припинити дальше нищення українського народу, вдаючись до розгону мирних демонстрацій військами спецчастин, цькування в засобах масової інформації діячів українських церков, української культури, активістів народного руху України.
6. Делеґатки Конференції Комітету Українок Канади, як жінки — матері, апелюють до канадського уряду стати в обороні дітей-Чорнобилю та Чернівець, вплинути на уряд УРСР дозволити медичну допомогу з Канади та подати правдиву інформацію про наслідки атомного ґеноциду українського народу.

ЗА РЕЗОЛЮЦІЙНУ КОМІСІЮ
Голова: Ярослава Іванчук
Члени: Йосифина Климків
Надія Шаварська
Евгенія Шермен

СКЛАД КРАЄВОЇ УПРАВИ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ на 1989 — 1992 р.

ГОЛОВА — Марта Левицька-Костюк — ЛУКЖК
1-а заступниця — Евгенія Кандя — ЛУКЖК
Дорадниця — Оля Гаврилюк — ЛУКЖК
Дорадниця — Марта Ґавюк — ЛУКЖК
2-га заступниця — Люба Чайковська — ОУК
Кореспондеційна секретарка — Евгенія Май — ОУК
Контрольна комісія — Оля Коваль — ОУК
Дорадниця — Йосифина Климків — ОУК
3-та заступниця — Марія Зайцев — СУК
Рекордова секретарка — Марія Лобода — СУК
Дорадниця — Ярослава Яременко — СУК
Контрольна комісія — Валентина Мулик-Луцик — СУК
4-та заступниця — Мирослава Стельмах — ОЖЛВУ
Касєр — Анна Гембарська — ОЖЛВУ
Контрольна комісія —Тетяна Сидор — ОЖЛВУ
Дорадниця — Марія Дяків — ОЖЛВУ

НАДІСЛАНІ КНИЖКИ

Інститут дослідів Волині — Літопись Волині присвята 1000-літтю Хрещення України. Накладом Товариства „Волинь". Вінніпеґ, 1988.

Юліян Мовчан — Збірка оповідань. Науково-дослідне Товариство Української Термінології. Нью-Йорк, 1988.

Леся Бризгун-Шанта — Моя таємниця. Оповідання. Видавництво „Карпати". Торонто, 1988.

Календар-Альманах Нового Шляху. Редактор Павло Дорожинський. Друком і накладом „Нового Шляху". Торонто, 1990.

Альманах Українського Народного Союзу на рік 1990. Редактор Зенон Снилик. Видавництво „Свободи". Джері Сіті — Ню Йорк, 1990.

Леся Бризгун-Шанта — Мандрівка Курчатка-жовтенятка. Видавництво „Карпати", Торонто, 1989 р.

НАШИМ ДІТЯМ

WIRA ARTAMINOWA

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКА

Де тихих кленів силуети,
Шевченку пам'ятник стоїть,
І хлопчик в дар приніс поету
Весняних пролісків блакить.
Приніс квітки, і серце чуле,
Та ясний погляд, як зорю...
Додолу верби віти гнули
І розстелялись по Дніпру.
Над ним свої могутні руки
Тарас простяг через роки:
— Мої улюблені онуки,
Мої великі земляки!...
Здається, всі його почули:
Кобзар — живий, він — серед нас!
Додолу верби віти гнули,
Схилившись до хлопчика Тарас.

———————

ДВАНАДЦЯТЬ МІСЯЦІВ

ГРЕЦЬКА КАЗКА

Була собі бабуся. Пішла вона якось на поле і побачила дорогою печеру, а в печері дванадцять діточок. А було то дванадцять місяців. Місяці й питають бабусю:

— А хто з нас, бабусю, найкращий?

— Усі гарні, — одказує. — Січень сніговий, у січні сніг іде, як прийде лютий — пороша сипле, зайде травень — усе зацвіте... Геть усі, як є, гарні...

Місяці тоді кажуть:

— А йди до нас ближче, бабусю. Як ти нас так похвалила, то віддячимось тобі. Дай-но свою хустину.

Ледве здужала старенька хустину ізв'язати.

— Спасибі вам, голуб'яточка, — подякувала та й пішла додому. А вдома каже дітям:

— Вже тепер не будемо дітки, бідувати, гляньте-но, що я вам принесла. — Розв'язала хустку, а з неї золото так і посипалося.

Коли це приходить до тої бабусі сусідка та й дивує, де це в неї стільки золота взялося. Як почула, пішла й собі до місяців.

— Здорові були дітки!

— Добридень, бабусю! Що ти нам принесла?

— А я йшла дорогою, бачу печера, думаю, зайду.

—То скажи нам, бабусю, котрий місяць найкращий?

— Котрий найкращий? — сусідка задумалася.

— А жоден доброго слова не вартий. У січні сніг мете, у лютому — пороша, у червні сонце пече... що один, що другий — нічого не варті.

— Ну що ж! Дай нам свою хустину, — мовили місяці.

Та сусідка дала їм свою хустину, а вони насипали її так, аж ледве здужала вона її зав'язати, й пішла додому.

Вдома каже дітям:

— Тепер нам буде так добре, як нашим сусідам. А гляньте-но, що я вам принесла!

Розв'язала хустину, а в ній саме каміння.

Розгнівалася сусідка й побігла до бабусі виказати, що зле їй нарадила.

— А що ти казала місяцям, як тебе питали, котрий найкращий?

— Казала, що жоден нічого не вартий!

— То вони тобі так і віддячились, як бачиш.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ У БРАЗИЛІЇ

(ЗВІТ УПРАВИ ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ ЗА ПЕРІОД ВІД ГРУДНЯ/87 ДО БЕРЕЗНЯ/89)

За період від грудня/87 до березня/89, Управа Об'єднання Українських Православних Сестриць у Бразилії проробила, в справі допомоги нашим людям, що ж и в у т ь ізольовані по колоніях-селах, велику працю. Допомога в грошах йшла на ім'я скарбнички нашої Управи — Галини Федосенко, яка зберігає їх в одному з Курітибських банків, та є до диспозиції нашої Управи.

За цей період наша Суспільна опіка одержала 304 мішків уживаної одежі, яку Управа роздала в таких колоніях: Нова Україна, Жанґада, до Сул, Віла Зулміра, Палмітал, Ґонсалвес Жуніор та м. Апукарана. З нагоди Різдва 1987 р. були роздані подарунки для дітей та підлітків у згаданих колоніях. У колонії Ґонсалвес Жуніор, де існує українська Суботня Школа, наша Управа купила шкільне приладдя для учнів.

Минулого року, 23-го квітня, вся наша Управа — в складі: Ольга Н. Калько, Наталія Ващинська, Євгенія М. Шеремета, Ангелина Чечко, Надія Онишкевич, Ольга Микилита, Марія Волощук, Ксеня Білоніцька, Барбара Онишкевич, Надія Шемлій, Марія Мельник, Анна Мазепа, паніматка П. Милусь — їздила до колонії Ґонсалвес Жуніор, щоб власноручно доручити Августинові Бобрикові ключа від новозбудованої хатини (будівником був Василь Шемлій з помічниками). Хатину збудовано за пожертви на бідних, що надходили до нашої Управи з-за кордону. Треба зазначити, що Василь Шемлій возить автом наших членів Управи по колоніях-селах безкоштовно, не вимагаючи ніякої винагороди.

8-го травня 1988 р., наша Управа відбула подорож до м. Понта (Ґросса, щоб спільно з українською громадою відсвяткувати річний празник церкви Св. Юрія Переможця та відзначити знаменну дату 1000-ліття Хрещення Руси-України.

29-го травня минулого року, члени нашої Управи, разом з Сестрицтвом та парафіянами при церкві Св. Івана Хрестителя, брали участь у святкуванні 1000-ліття, в колонії Віла Зулміра. При цій нагоді наше сестрицтво роздало багато пакунків з одежою, як у вищезгаданій колонії, так і в сусідній — Жанґада до Сул.

19-го червня 1988 р. члени Управи відбули подорож до м. Каноас (штат Ріо Ґранде до Сул), де взяли участь у святкуванні 1000-ліття Хрещення Руси-України. Тут подарували для потреб парафії 30 українських Букварів.

10-го липня минулого року, наша Управа їздила в колеґію Ґонсалвес Жуніор, де українська громада при церкві Св. Апостолів Петра й Павла відзначувала славне 1000-ліття.

6-го листопада 1988 р., дві православні парафії в Курітибі (церква Св. Димитрія на Біґорільо та церква Св. Михайла на Віла Ґваіра) торжественно відсвяткувала 1000-ліття Хрещення Руси-України. Наше Сестрицтво обох церков багато потрудилось, щоб орга-

НА ФОТО: сидять (зліва направо): Наталія Ващинська, Галя Федусенко, Аніта Орищин, Ольга Надія Калько, Ангелина Чечко, Анна Мазепа.

Стоять (зліва направо): Надія Шимлій, Марія Волощук, Барбара Онишкевич, Ксеня Білоніцька, Наталія Гучок, Надія Онишкевич, Ольга Микилита, Ольга Бербець.

Члени Управи Об'єднання Українських Православних Сестриць у Бразилії.

нізувати та вгостити велику кількість присутніх парафіян та запрошених на це свято гостей. Управа взяла активну у часть у підготовці до цього свята, а також багато потрудилась у день святкування.

За ініціятивою українського католицького єпископа Кир Єфрема Кривого, в залі Українсько-Культурного Центру „Полтава" було організовано дуже гарну виставку, в яку ввійшли як експонати: старовинні церковні книжки, ікони, твори українських письменників, українська національна ноша, ризи, зразки художніх українських вишивок, меблів та інше. Наші православні громади були офіційно запрошені Його преосвященством Кир Єремом Кривим,) щоб узяти участь у цій виставці, яку було влаштовано в честь відзначення 1000-ліття Хрещення Руси-України. Нашим завданням було приготувати страви, які готуються на Святий Вечір, та прибрати відповідно святочний стіл. Наші сестриці дуже добре вив'язались з цього завдання. Виставка тривала від 5-го до 13-го листопада і пройшла з великим успіхом, на славу Тисячоліття християнства в Україні та української культури.

Цього року, 24-го січня, наша Управа роздала багато вживаної одежі потребуючим, що належать до нашої парафії на Віла Ґваіра, а 9-го лютого — потребуючим, що належать до парафії на Біґоріль.

Повторяючи, наша Управа вислала одежу в такі місця: м. Апукарана, Нова Україна, Понта Ґросса, Кастро, Палмітал, Жанґада до Сул, Віла Зулміра та Ґонсалвес Жуніор.

Цього року деякі сестриці з нашої Управи відвідали колонію Ґонсалвес Жуніор. При цій нагоді, п-ні Марія Волощук показала для присутніх техніку писання писанок, а п-ні Ксеня Білоніцька — про способи української вишивки.

18-го та 23-го березня, молоді писанкарі Сергій та Ніканор Баран, на прохання нашої Управи, їздили до нашої української громади в м. Каноас, де успішно перевели курс писання писанок, для наших людей.

В колонії Ґонсалвес Жуніор уже довший час існує українська Суботня Школа. Там учить дітей п-і Серафима Ваґнер. Наша Управа відповідно для неї платить.

Хочу зауважити, що голова нашої Управи п-і Аніта Орищин, через особисті справи, мусіла на один рік виїхати до Португалії. Перед її від'їздом ми одноголосно вибрали на її заступницю п-і Ольгу Калько, яка, завдяки вродженому динамізму, дуже добре керувала працею Сестрицтва, яке багато зробило корисного. Тепер п-і Аніта Орищин уже повернулася з подорожі та перейняла функції Голови.

Наша Управа піклується бідними студентами українського роду. На жаль, допомога часто приходить на ідивідуальні прохання. Хто одержує — Сестрицтво не має можливости контролювати. Це вносить непорозуміння, бо дехто отримує подвійну допомогу, а інші — ніякої. Доцільно слати допомогу на ім'я Сестрицтва. Наша щира подяка Протопресвітеру Миколі Милусеві та Паніматці Павліні за те, що вони з Сестрицтвом у постійному контакті та допомагають в нашій праці.

Накінець, написавши про нашу (діяльність, з жалем згадую про наших двох співробітниць — Михайлину Чмир та Марію Мельник, які передчасно відійшли у вічність, в минулому році. Вічна їм пам'ять!

П.С. — Поквитування за одержані гроші, а також листи-подяки зберігаються в архіві нашої Управи.

Ангелина Чечко

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ БАСАРАБ

ҐЛЕСЛИН, САСК.

Річні збори відділу відбулися в церковній залі 27 листопада 1989 р. о год. 7-мій вечора. Присутніх членок було шість. Збори відкрила голова Марія Гарасим молитвою, хвилиною мовчанки вшановано покійних членок. Предсідницею зборів була Марія Гарасим, секретаркою — Катерина Данилів. Протокол з минулих річних зборів прочитано і одобрено. Слідували звіти членок управи відділу. Голова Марія Гарасим висловила щиру подяку членкам за їхню допомогу, пошану і зрозуміння співпраці у минулім році, побажала всім кріпкого здоров'я, успіхів та витривалости і коли вона була відсутня то праця була виконана у згоді.

Діяльність відділу: відбулось 3 місячних зборів. На зборах прочитуванно й обговорювано обіжники від Централі і Провін. Екзекутиви та іншу кореспонденцію. Відділ передплачує журнал „Промінь" а також передплачують його членки. Впродовж року відбулись такі підприємства: Спільна Свята Вечеря-Різдвяна, Спільне свячене на Великдень, Празник в день св. Петра і Павла, похоронні перекуски. Продавали музейні білети, складали жертви на оселю „Зелений Гай" у Вакав, а також у День Подяки. Членки відвідують хворих по домах і шпиталі.

Наш відділ малий числом то більше робимо спільно з церковною громадою. Тому що нас мало є брати великі підприємства то ми взяли обовязки продажу пирогів (вареників) і голубців з чого прихід йде на церкву, займаємось доставою „страва на колесах" (милс ан да вілс). Сестриці займаються чищенням в церкві. Членки з церковною громадою удекорували віз на „Говм Комінґ")

Заряд відділу залишився той самий, що й у минулім році — голова — Марія Гарасим, заст. голови — Єва Дмитришин, секрет. — Катерина Данилів, касирка — Анна Буй. Контрольна комісія — Марія Гарасим, Єва Дмитришин Шпитальний комітет — Єва Дмитришин і Оля Дмитришин.

Сестриці — Фрося Левчук, Рузя Савчин, Марія Гарасим. Членки відділу бажають редакції „Променя" найкращих успіхів.

Катерина Данилів,
секр.

ВІДДІЛ ім. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ
ЙОРКТОН, САСК.

Річні Збори відділу Союзу Українок Канади ім. Олени Пчілки в Йорктоні, Саск. відбулися 27 листопада 1989 року о год. 7:30 вечора в Українській Православній Авдиторії, в присутности 53 членок.

Збори відкрито молитвою, яку провів о. прот. П. Гнатів. Пані Анна Цимбаліста була предсідницею зборів; секретарювала пані Докія Гриньків. Прот. Гнатів привітав членок відділу теплими словами та висловив щиру подяку за проороблену працю в минулім році, для добра Святої Православної Церкви та українського народу. Він побажав здорових сил та успіху для ново-вибраного заряду на слідуючий рік.

Більшість річних звітів комітетів були надруковані й вручені членкам під час місячних зборів в листопаді. Окрім приготовлення писемного звіту, голова відділу, п. Анна Фенюк висловила щиру подяку всім членкам за корисну та гармонійну співпрацю. Пані Орися Василишин, членка контрольної комісії, прочитала фінансовий звіт і зробила внесок уділення абсолюторії зарядові, який працював впродовж 1989 року.

Комітет Старших Сестриць пильно доглядає порядок, прикрасу та чистоту Божого Храму. Багато років, одна з них пече просфори для кожного Богослуження нашої громади.

Наш відділ має 139 членок. З цього є 12 почесних, а три ново-вписаних. Відбуто десять місячних зборів; десять засідань екзекутиви. Голова відділу мала 14 засідань з церковним зарядом. Членки, почерзі, відвідують хворих по шпиталях, Старечих Домах або таки в їхніх домах. Головно на Великодні Свята обдаровують їх Свяченим та писанками.

Культурно-Освітна активність: учительки, які учать в Рідній Школі приготовили дітей на програму Св. Миколая, Тараса Шевченка й концерт на День Матері, який був висвітлений по телевізії. Під проводом добр. Марії Гнатів, сумківці відограли драму, за яку виграли нагороду під час Провінційних Сумківських змагань. Прот. П. Гнатів виголосив наукову промову про Великий Піст на наших зборах. Приготовлено Свято Членства, на яке запрошено крайову голову Союзу Українок п. Катрусю Шолтер на головну доповідь, яка своєю присутністю збагатила наше свято. Відзначено заслужених членок та офіційно прийнято ново-вписаних. Разом з Українськими Католицькими Жінками, ми приготовили добірну виставу українського мистецтва й членки моделювали історичні строї, і модерні суконки під час Йорктонського „Шорт Филм і Відіо" Фестивал. Між іншими етнічними виставами наша українська виграла першу нагороду. Голова комітету Недільної Школи, пані Розалія Камінська, разом з о. прот. Гнатівом і добр., зорганізували спеціяльне прийняття з програмою для вівтарних хлопців, які служать коло священика під час Богослужень, а відділ угостив їх обідом. Членки Культурного Комітету дали відчити про Свято Державности, Українських Героїнь, „Листопадовий Зрив" 1-го Листопада, 1918 року. При відділі є два Стипендійні Фонди. Один відділу С.У.К ім. Олени Пчілки, а один ім. Вероніі Трофанюк. Членки Стипендійної Комісії перевіряють аплікації і в часі спеціяльного бенкету для градуантів вищої школи наділюють стипендії щасливим студентам при нашій церковній громаді. Цього року було їх три. Для учнів Рідної Школи, відділ дав нагороди за найкращі оцінки.

Д-р Стефан Ягольницький разом з дружиною висвітлював і пояснював прозірки з їхньої подорожі до Греції, два рази. „Паблик Гелт Нирс", п. Одарка Король, представила наукові поради для старших людей, як придержуватися доброго здоров'я. Також п. Лорейн Плоц, адміністраторка „Лайф Лайн", для старших самітних громадян, висвітила пояснюючий фільм про технічне устаткування цієї програми.

Членки Провінційної Управи, п. Анна Іванчук, п. Марія Цьона й добр. Леся Удод, своєю присутністю і привітами збагатили наші місячні збори у червні. Гостя, п. Антоніна Ґромніцька впорядкувала й пристосувала різне зілля, листя, квіток та городини в чудові букети, вінки чи інші прикраси для дому.

В порозумінні з о. настоятелем і церковним зарядом, голова п. А. Фенюк, доглянула, щоби подарувати комплект священичих риз для гості з України, пані Осипи Лазарук, яка загостила до нашої громади. З глибоким зворушенням, пані Лазарук приймає подарунок та спішить назад до рідного села, де має передати їх до церковної громади в Україні.

Громадські підприємства: членська передріздвяна вечеря з відповідною програмою, на яку запрошено мужчин і гостей; Спільна Свята Вечеря перед Йорданом. Під час Великого Посту угостили сніданком Священиків з їхніми родинами з Йорктонської Місійної Округи. Перед-Великодний Чай з випродажем традиційного печива й писанок. Спільне Свячене; Храмовий Обід; відбуто величавий осінній базар з випродажем печива та рукоділля. Молебень і обід на День Подяки.

Головніші пожертви були на: місцеву церкву, Українську Православну Авдиторію, фонди С.У.К. — організаційний, з'їздовий, стипендійний, Літні Курси Українознавства в Інституті ім. П. Могили, Недільну і Рідну Школу журнал „Промінь", Православну Літню Оселю „Тризуб", для родини Івана Дем'янюка, потерпівшим від землетрусу в Арменії, на Український Музей Канади, „Телемірикил", поборювання недуги рака, оплатили кошти для шістьох делегаток , які брали участь у Крайовім З'їзді С.У.С. в Ріджайні, Саск.

Управа на 1990 рік: уступивша голова — А. Кучерява, голова — А. Фенюк, 1-ша заст. — С. Скварчук, 2-го заст. — добр. Марія Гнатів, 3-тя заст. — Д. Гриньків, рекор. секр. — Л. Вінтоник, заст. рекор. секр. — О. Піць, кореспо. секр. — П. Семенюк, заст. кор. секр. — К. Волощук, касирка — Ф. Станицка, заст. касирки — Н. Гишка.

Контрольна Комісія — А. Кучерява, В. В. Джонсон, О. Василишин, А. Цимбаліста, Л. Джарман.

Референтки: „Променя" — В. В. Джонсон, культ.-

освітна — К. Волощук, бібліотеки — Н. Мігайчук, членства — Ш. Малиш, Недільної Школи — Р. Камінська, Рідної Школи — добр. М. Гнатів, стипендійної комісії — К. Волощук, мистецтва — В. Трофанюк, добродійного комітету — А. Левчук, Українського Музею Канади — В. Трофанюк, преси — М. Кузик, архіву — С. Скварчук, соціального ком. — А. Сіра, базарового ком. — А. Гудима, похоронів і поминальних обідів — П. Костинюк.

Надзірна Рада СУМК — І. Ярема. Кухарки — Л. Прокопчук, А. Сіра, Є. Гринюк. Комітет Старших Сестриць очолює — А. Цимбаліста є їх всіх 12. Сім членок служать на телефонічнім комітеті.

Бажаємо всім працівникам Редакційної Колегії „Променя" кріпкого здоров'я і багато успіхів.

Параскевія Семенюк

ВІДДІЛ ІМ. ХАРИТІ КОНОНЕНКО

БЛЕЙН ЛЕЙК, САСК.

Річні збори відділу відбулися 21 листопада 1989 р. в домі Марії й Івана Неміш. Предсідниця Марія Цьона відкрила збори молитвою, секретарка Марія Неміш прочитала звіт з минулих річних зборів і звіт фінансовий.

Впродовж року відділ відбув 6 місячних зборів і кілька надзвичайних. Рідна школа відбувалась у нас, як також відбувалось навчання в недільній школі. В рідній школі було 36 дітей; діти з мішаних подруж і різних віроісповідань. Наш відділ піддержує оселю „Зелений Гай", де наші діти щоліта живуть і вчаться мови, релігії і народного мистецтва.

Вчили ми дітей колядувати і вони ходять з колядою. Батьки також річно ходять колядувати. На св. Миколая членки відділу приготовляють обід для всіх членів та їхніх родин. Св. Миколай приходить з дарунками дітям. Всі співають і вчимося разом колядувати.

Наш відділ вислав делеґатку на Крайовий З'їзд Союзу Українок в Реджайні і на майстерню СУС (воркшоп). Провінц. Екзекутиви, в якій взяли участь п'ять святкувань з доповідями на релігійні теми і дискусії. Також Століття Поселення Українців Канади і надходячий Провінційний З'їзд були обширно дискутовані.

Відділ вислав пожертву на зїздовий фонд, на стипендійний і на „Промінь" з нагоди 30-ліття журналу. Буджет і анкету до Централі висилаємо зараз по річних зборах, щоб наша організація була сильна, коли відділи будуть допомагати.

Наш відділ сповняє свої завдання до Провінційної Екзекутиви. Ми відгукнулись на заклик допомогти сплатити довг за хоругви, що їх наша Пров. Екзекутива постарала для святкування 1000-ліття. Декотрі відділи не могли допомогти і ми продавали їхні білети.

Культ-освітня праця в нас обмежена. Причини різні. Більшість членок старшого віку. У нашому 17 членок, десять з них передплачують „Промінь", інші мають „Вісник" і „Український Голос". Складали пожертви на Амнестію, Телемирекл і продавали білети на Музей.

Заряд відділу на 1990 рік! Голова — Марія Цьона, 1-ша заст. голови — Рузя Парчевська, секр. і касирка — Марія Неміш, уступаюча касирка — Катерина Парчевська, доглядати хворих — Павліна Онишко, Сестриці: Маланка Човганюк, Ґеня Грицюк, Анна Боднарчук, Контрольна Комісія — М. Човганюк, Ґеня Грицюк і Павліна Онишенко, Музею — Марія Неміш, „Промінь" — Марія Цьоня.

Марія Цьона, голова

Марія Неміш, секрет.

БЛ. П. ОЛЬГА ІВАНУСЬ

По довгій недузі, 17 листоп. 1989 р. упокоїлась в шпиталі Паркленд Реджіонал Кер у Мелфорт, Саск. бл. п. Ольга Іванусь.

Ольга народилась в селі Токи, Збаразького повіту, Галичина, 9 квітня 1902 р. в родині з дому Г. Борецький. В році 1920 Ольга одружилася з Іваном Іванусем. Цьому подружжю народилось п'ять синів.

1931 року Ольга Іванусь з трьома малими синами приїхала до Канади до мужа Івана і вкоротці поселились на фармі в околиці Ґронлід, Саск. і тут в містечку Ґронлід Ольга з родиною належала до Української Православної Церкви та брала активну участь в громадському житті громади. Іван був тут дяком 48 років.

Похоронні відправи відслужив настоятель громади о. Тарас Крочак. Похорон бл. п. Ольги відбувся 21 листопада. Тіло покійної похоронено на цвинтарі біля церкви.

Відійшли раніше перед нею її муж Іван в 1980 р., її родичі, брати Кіндрат, Олекса, Михайло, Володимир і Петро в Токах, брат Микола Борецький в Бруклин, Н.Й., невістка Стефанія Іванусь та один внук Маріян. Залишила синів: Михайла й Ганю, Бориса й Шілу в Ґронлід, Петра і Вероню в Едмонтоні, Ярослава і Рубі в Реджайні, Нестора і Дору в Нипавин, Саск. та одну сестру в Україні в Токах, одинадцять онуків і одинадцять правнуків, багато племінників, ближчої і дальшої родини та приятелів.

У пам'ять покійної Ольги Іванусь родина складає: $50.00 на журнал „Промінь". Покійній Вічна пам'ять.

Родина

25-th ANNIVERSARY

KAMLOOPS, B.C.

On Sunday, June 25, 1989, Ukrainian Women's Ass'n, Lesia Ukrainka Branch, Kamloops, B.C. celebrated their 25th Anniversary.

After the Divine Liturgy, conducted by Very Rev. M. Stetzenko and Very Rev. P. Blazuk, a delicious dinner was served in the lower level of the Orthodox Centre, on York Ave.

President, Elizabeth Lyne welcomed guests from Vernon, Kelowna, and visitors. She then read out a brief history of the Association. She noted the many monetary donations over the 25 year span. The Heart Fund locally has had a donation for 20 consecutive years. Others recieving donations have been, Promin, Ukrainian Museums in Saskatoon and Vancouver, St. Andrews College, Cancer Society, Local Senior Citizens Complex, T.V. Telethons, Christmas Hampers, Food Bank, St. Johns Ambulance, Local Hospital for their Cat Scanner, Mothers March of Dimes and many others. But most of the money, totalling $600.000.00 went to the Church of All Saints, to help with the Orthodox Centre mortgage. All of this money was dirived from Easter Egg Sales, Bake Sales and mostly caterings.

Over the years six CYMK members were sponsored at St. John's Institute in Edmonton. Each of these members were sponsored for 3 years. One additional student attended P. Mohyla Institute. A couple of years ago one of the Branch members of the U.W.A. attended a weaving course at Banff Fine Arts School. Delegates attended may Seminars and the three Millenium Celebrations in Vancouver, Saskatoon and Toronto-Hamilton. Last year a parcel of clothing was sent to the Ukrainians in Brazil.

After her report, Elizabeth Lyne introduced Maria Wakaluk, President of the Provincial Executive and presented her with a corsage.

Mrs. M. Wakaluk congradulated the Branch on their successful 25 years. She then pinned a corsage on Elizabeth Lyne, and helped her in presenting corsages and 25 year Certificates to Nellie Bugera, Kay Pawlyshyn, Maggie Orell. Maggie Orell accepted the certificate on behalf of Florence Riley, who was unable to attend. Corsages were also given to Yaroslava Woroch who hase been a member of the Assoc. for 40 years and Kattie Gushulak, a member for 37 years.

LIST OF THE PRESIDENTS:
1964 — Mrs Rawliuk, 1967, 68 & 69 — Maggie Orell, 1970, 71, — Kaye Sadoway, 1972 — Kay Pawlyshyn, 1973, 74, 75, & 76 — Elizabeth Lyne. 1977 — Kay Pawlyshyn, 1978 — Maryann Pashichnuk, 1979, 80, 81 — Kay Pawlyshyn, 1982, & 83, — Kaye Sadoway, 1984 — Melvina Fedora, 1985, 86, 87, 88, & 89 — Elizabeth Lyne.

Mrs. M. Swinarchuk, President of the U.W.A. from Kelowna, and Mrs. D. Panchuk, Pres. from the Vernon Branch, extended their congradulations.

The Ladies Choir from Kelowna which was under the direction of Helen Novosad sang two songs, appropiate for the occasion.

Everyone enyoed a concert held on the stage of the upper level of the Orthodox Centre.

LIST OF THE PRESIDENT:
1964 — Mrs Rawliuk, 1967, 68, & 69 — Maggie Orell, 1970, 71 — Kaye Sadoway, 1972 — Kay Pawlyshyn, 1973, 74, 75, & 76 — Elizabeth Lyne. 1977 — Kay Pawlyshyn, 1978 — Maryann Pashichnuk, 1979, 80, 81 — Kay Pawlyshyn, 1982, & 83, — Kaye Sadoway, 1984 — Melvina Fedora, 1985, 86, 87, 88, & 89 — Elizabeth Lyne.

Elizabeth Lyne

А ЯК У ВАС З ПЕРЕДПЛАТОЮ?

Якщо Ви отримали повідомлення й відклали „на потому", то значить, що Ви отримуєте журнал „на кредит".

Подивіться також на Вашу наліпку з адресою — там є дата, доки Вам журнал заплачений. А як він не заплачений, то що ми маємо робити?

Ви журналові допоможете, як будете вплачувати наперед. Ті що задовжились повинні присилати відразу за два роки. Так роблять ті, що знають вартість журналу.

Допоможіть нам виконувати нашу працю без журби і додаткових коштів. Це Ваш журнал і Ваші гроші.

Редакція і Адміністрація

Students have what it takes to get your projects off the ground

This summer hire energy and enthusiasm. Hire a student. Under 'Challenge '90', the Government of Canada has funding assistance available to help private businesses, municipalities and non-profit organizations hire a high school, college or university student.

We want to help you create additional jobs this summer — jobs that would otherwise not be possible without our support.

Invest in Canada's future workforce by providing a student with practical on-the-job work experience.

Become a Challenge '90 employer — it's good for students and it's good for business.

Apply now through your local Canada Employment Centre.

Applications must be postmarked no later than March 16th.

Canada

Challenge '90

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Кладу нев'янучий вінок на могилу мого дорогого мужа, батька і дідуся **Михайла Лаврика** у восьму річницю його упокоєння. Відійшов від нас у вічність 23 січня 1982 р. Хай Господь Бог оселить душу покійного в царстві небеснім. Вічна йому пам'ять. Замість квітів дарую у світлу пам'ять покійного $50.00 на журнал „Промінь".

Вдова по покійному Анна Лаврик
й діти, Бурлінґтон, Онт.

———————

На свіжу могилу нашого родича, бл. п. **Стефана Кутного,** який упокоївся у Вінніпеґу 29 грудня 1989 року в його пам'ять складаємо замість квітів $25.00 на журнал „Промінь".

Вічна йому пам'ять.

Ольга і Никола Гавриш
Саскатун

———————

Кладу китицю квітів на свіжу могилу бл. п. **Стефана Кутного,** який упокоївся у Вінніпезі 29 грудня 1989 року, в його пам'ять складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Надя МкДоналд
Келґари, Алта.

———————

У пам'ять моєї дорогої мами **Марії Пачковської,** яка упокоїлась 6 березня 1950 року складаю замість квітів $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Петруня Коновальчук з родиною
Суррей, Б.К.

———————

У десяту річницю смерти мого мужа, бл. п. **Сергія Бугай,** який упокоївся 6 січня 1980 року в його пам'ять складаю дар — $30.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Дружина Оксана
Гамільтон, Онт.

Відділ Савелі Стечишин в Келовна, Б.К. складає $25.00 як нев'янучий вінок на свіжу могилу бувшої членки **Анни Радзіван,** яка упокоїлась 9 січня 1990 р. проживши 86 років. Вічна їй пам'ять.

Ґеня Свинарчук — голова
Анастасія Ратковська — секрет.

———————

У першу річницю упокоєння мого дорогого мужа, бл. п. **Петра Палідвора** замість квітів на його могилу складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Дружина Євгенія, син Богдан
і дочка Надія з родинами
Принс Алберт, Саск.

———————

Як нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. **Стефана Гарбуса,** мужа Марії Гарбус, членки Союзу Українок Канади Нютена Кружка в Саскатуні складають в його світлу пам'ять $25.00 на прес. фонд журналу „Промінь".

Дружині Марії і родині висловлюємо щирі співчуття.

За Нютена Кружок,
О. Бандурка, секр.

———————

У шосту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся **Андрія Якимишина,** який відійшов у вічність 30 січня 1984 р., замість квітів на могилу складаю $50.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять.

Дружина Анна і діти,
Вестон, Онт.

———————

У світлу і незабутню пам'ять моїх дорогих родичів — мами, бл. п. **Ядвиги Котишин** — упокоїлась 24 березня 1971 р., тата, бл. п. **Василя Котишина** — упокоївся 27 вересня 1984 р. і сестра **Веронія Вокур** — упокоїлась 15 червня 198?р., складаю в їхню пам'ять $30.00 на журнал „Промінь".

Вічна їм пам'ять.

Емілія Дубелт
Мирнам, Алта.

Відділ ім. Лесі Українки в Бюкенон, Саск. складає на свіжу могилу своєї почесної членки, бл. п. **Марії Збітнік,** яка упокоїлась 12 жовтня 1989 р., проживши 90 років, замість квітів засилаємо у її пам'ять $30.00 на журнал „Промінь".

Покійній вічна пам'ять. Родині складаємо щирі співчуття.

І. Скорець, голова А. Олійник, сек.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогого мужа і батька, бл. п. **Николи Галака,** який упокоївся 20 березня 1986 р. засилаю в його пам'ять як нев'янучий вінок $25.00 на журнал „Промінь". Вічна йому пам'ять!

Сумуюча дружина Емілія,
дочкаЛіда, зять Теодор Василенко
і родина Галаків, Енґусвил, Ман.

———————

Членки відділу ім. св. кн. Ольги в Вернон, Б.К. на свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. **Марії Вигнан** складають у її незабутню пам'ять замість квітів $10.00 на „Промінь". Бл. п. М. Вигнан упокоїлась 16 січня 1990 р. на 85-тім році свого життя. Вічна їй пам'ять. Родині висловлюємо щирі співчуття.

Настасія Микитюк, рефер.

———————

Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері складає на нев'янучі вінки $30.00 у пам'ять двох наших членок, які відійшли від нас цього року:

Бл. п. **Євдокія Чорнописька** 75 років, народжена 27 лютого, упокоїлась 17 січня 1990 р. Вона народилась у Калієнто в Манітобі, жила в Арбана, Ман. Довший час жила у Ванкувері.

Бл. п. **Текля Проскорняк** 84 роки. Народжена в Чернівцях на Буковині 20 листопада 1905 року. Відійшла від нас 25 січня 1990 р.

Хай пам'ять про покійних буде завжди з нами. Вічна їм пам'ять!

За Відділ ім. Л. Українки
Маргарета Ременда, рефер.

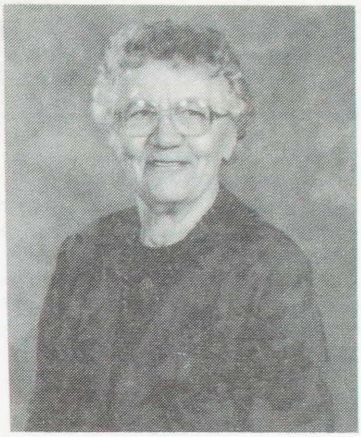

Членки відділу ім. Лесі Українки у Бюкенон, Саск. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу пок. **Марії Ґулуцан,** яка упокоїлась 26 листопада 1989 р. проживши 77 років, у її пам'ять, як активної членки складаємо $30.00 на журнал „Промінь". Вічна їй пам'ять.

Родині покійної складаємо щире співчуття.

І. Скорець, голова А. Олиник, секр.

———————

У першу річницю упокоєння нашої дорогої Мами **Марії Костів,** яка відійшла у вічність 13 березня 1989 р. в Ґрімзбі, Онт., родина складає $25.00 на прес. фонд журналу „Промінь" у мамину світлу пам'ять.

Анна Гемстед і Юлія Стойко
з родинами
Торонто, Онт.

———————

У світлу і незабутню пам'ять мого чоловіка, **Григорія Шнурка** і зятя **Петра Федака** складаємо замість квітів на їхні могили $30.00 на прес. фонд журналу „Промінь".

Ольга Шнурко з родиною
Пенетенґ, Онт.

———————

У першу річницю відходу вічність моєї колишньої дорогої учениці та артистки — співачка в славнім фільмі "Маруся", **Галі Лапіки** (Щербань-Троян), яка упокоїлась 9-го березня 1989 р. в Риверсайд, Каліфорнія, складаю разом з моєю дочкою Галею в її світлу пам'ять $30.00.

Висловлюємо наше глибоке співчуття її мужеві Роману і сестрі Олі.

Стефан Мисак і Галя Особа

———————

Поправлене —

Складаю нев'янучий вінок на дорогі могили наших мамів: **Варвари Веселовської** — упокоїлась 20-го серпня 1951 р. і **Ольги Ґиник** — упокоїлась 19-го лютого 1983 р. в їх пам'ять даруємо $25.00 на прес-фонд журналу „Промінь".

Дочка і син Володимир Веселовські
Монтреал

Для наших господинь

ПАСКА

1 ложечка цукру,
1 горнятко літеплої води,
1 пачечка сухих дріжджів,
3 горнятка пареного молока,
5 горнят муки,
6 яєць, вбитих,
1/3 горнятка цукру,
½ горнятка топленого масла,
¼ горнятка олії,
1 ложечка соли,
Мука.

Розмішати цукор з водою, посипати поверх дріжджів й оставити на 10 хвилин. Додати дріжджі до прохолодженого молока, домішати муку, докладно розбити, накрити й поставити в тепле місце, щоб розчин підріс. Додати всі оставші складники, крім муки, і добре розмішати. Замісити мукою, даючи стільки муки, щоб тісто було густе. Чим густіше тісто, тим краще воно збережеться форма паски. Місити так довго, щоб тісто відставало від руки і виглядало гладке та вилискуюче. Помастити верх товщем, накрити і дати в тепле місце, щоб тісто подвоїлося об'ємом. Поміситит і знову дозволити нарости. Приготовити круглі форми на паски. Виробляти паски, поставити їх в тепле місце, щоб виросли. Помастити вбитим яйцем. Пекти спершу в температурі 375⁰ до 400⁰ впродовж 10 хвилин, щоб тісто швидко піднялося, тоді знизити температуру до 350⁰ пекти приблизно годину. З цього тіста буде 2 до 3 паски.

———————

СИРНА ПАСКА

Потрібно:

2 фунти свіжого несоленого сира
5 яєць
1 склянка цукру
¼ фунта масла
2 ложечки ванілії
3 ложки сметани (густої)

Приготовити округлу 10 цалів в діяметрі бляшану форму, на дно покласти восковий папір (може бути і звичайний жовтий з торбинок) змастити цілу форму маслом і посипати сухарями. Сир протерти крізь ситко. Масло розтерти з цукром, відтак додавати по одному жовтку, добре розтерти. До цієї маси додати протертий сир і добре розмішати, відтак додаємо сметани і ванілію, це все збиваємо на однорідну масу. На кінець додаємо збиті на піну білки, і вимішуємо легенько ложкою. Так приготовлену масу викладаємо у форму і запікаємо 1 годину. Коли остигне викладаємо з форми. Подається до чаю з іншим солодким печивом.

РОГАЛИКИ З СИРОМ

¼ горнятка літеплої води
1 ложка цукру
1 пакетик скородіючих дріжджів
4 горнятка пересіяної муки
1 ложечка соли
1/3 горнятка цукру
1 горнятко масла або „шортнінґ"
1 ціле яйце
2 жовтки
¾ горнятка підкислої сметани
1 ложечка ванілії.

До води додати цукор і дріжджі та відставити на 10 хвилин. Муку пересіяти з сіллю та цукром. Додати до муки масло і перетерти як на „пай". Вбити яйце з жовтками, домішати сметану, ванілію і розмочені дріжджі. Докладно вимішати цю ріднину з мукою, але не місити. Накрити і дати до холодільника на 2 години або більше. Тісто має бути холодне. Виложити тісто на підсипану мукою стільницю і поділити на дві частини. Одну частину відставити назад до холодільника, а з другої виробляти рогалики. Розтачати тісто тонко, приблизно 1/3 цаля, покраяти на квадратики приблизно 3 цалі в розмірі. Накладати нижче подану сирну начинку на один кут квадрати до протилежного кута. Зліпити боки, уформити рогалик, загнувши вистаючий кут під рогалик. Класти з рідка на вимащену бляху. Оставшу частину тіста виробляти в такий самий спосіб. Накрити і дозволити вирости в теплому місці. Посмарувати вбитим яйцем. Пекти в мірно гарячій печі (350⁰ до 375⁰) приблизно 20 хвилин.

Вийнявши з печі, можна посмарувати гарячі рогалики мішаним з румом медом і тоді дати їх знову до печі, щоб просушити.

Сирна начинка:

1 фунт сухого сира
2 жовтки
1 ціле яйце
½ горнятка цукру
2 ложки м'якого масла
Терта шкірка з половини цитрини
1 ложечка цитринового соку
¼ ложечки соли
1 ложечка ванілії
½ горнятка посічених родзинків або посіченого ананасу (пайнепл).

Перетерти сир через ситко, або змолоти машинкою. Вбити яйця з цукром і маслом. Додати решту складників. Змішати з сиром. Добре захолодити.

ВЕЛИКОДНА ПАСКА (СОЛОДКА)

2 коверті скоро-діючих дріжджів
2 ложки цукру
4 горнятки літеплої води
4 горнятки муки
6 яєць
1 горнятко цукру
½ горнятка олії (Мазола або Сефло)
1 ложка соли
1/3 ложечки меленого коріння (алспайс)
Мука, кілько треба

Розмочити дріжджі з цукром в літеплій воді і дозволити постояти 10 хвилин. Дати 4 горнятки муки і добре вимішати. Поставити в тепле місце, щоб розчинка підросла, приблизно годину. Яйця вбити на піну, додаючи малими частками цукор; додати оливу малими частками і разом вбити. Розправити з розчиною і додати сіль та коріння для запаху. Дати стільки муки, щоб замісити тісто як на хліб, але щоб не надто туге. Добре вимісити. Накрити і дозволити підрости в теплім місці. Коли тісто подвоїться, помісити і ще раз дозволити вирости. Виробляти круглі буханці, лишаючи трохи тіста для верхньої прикраси. Вложити буханці у висмаровані форми. З оставшого тіста зробити потрібної величини валки і виложити їх на верх буханців у формі хреста. Хто бажає, може виробити з тіста одну велику паску. Дозволити підрости в теплім місці аж тісто подвоїться величиною. Посмарувати верх вбитим яйцем і пекти в мірно гарячій температурі 350 ст. Ф. яких 15 хвилин, відтак знизити температуру до 325 або 300 і пекти ще 40 до 45 хвилин. Якщо температура печі не дається контролювати, то добре мати під руками алюмінований папір (алуміним фойл) і накрити ним верх паски, щоб не припалилася

Подала Параска Довганюк, Ту Гилс, Алберта.

———————

ВЕЛИКОДНА БАБА

2 пачечки дріжджів
2 горнят молока (переварене)
½ фунта масла
1 столова ложка соли
1 горнятко цукру
5 цілих яєць
10 жовтків
Скірка і сік з одної цитрини або помаранчі
Муки стільки, щоб замісити легке тісто.

Розвести дріжджі в ½ горнятку літеплої води, додати дві ложки цукру і поставити на 10 хвилин.

Яйця бити на піну, додаючи цукор, бити около 10 хвилин. Коли дріжджі підійдуть, додати молоко, сіль, вибиті яйця, цитрину. Ложкою добре вимішати і додати муку. Місити 20 хвилин. Коли добре вимісене, додавати потрохи розтоплене масло і місити поки не відстає від руки. Накрити і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли підросте, знов помісити і дати знову підрости. Накладати у вимащені маслом форми і обсипані просіяними кришками-сухарцями. Дозволити вирости до подвійної величини. Пекти в температурі 375 ст. Ф. пів години.

———————

ЗАПРАВЛЕНИЙ ХРІН

Змолоти хрін на машинці, посолити і додати цукру та оцту до смаку. Зложити в чистий слоїк, а на вер полляти трохи оцту і посипати цукром, щоби не чорнів. Закрутити тісно. Перед поданням на стіл можна до хрону дати трошки свіжої сметани і розправити. Сметани дати трошки, тільки щоби хрін тримався купками. Хрін смачний і без сметани.

———————

КОВБАСА

Перед поданням ковбаси на стіл перше припечи її в печі цілою, щоби трохи стопити з неї товщ. Після того краяти.

———————

БАБУНИНА БАБКА (ДУЖЕ СМАЧНА)

4 горнятка муки
6 горнят молока
30 жовтків
10 білків
3 пачечки дріжджів
2 горнятка цукру
2 горнятка масла
1 ложечка ванілії
1 чарочка запашного рому
тоненько накраяної помаранчевої шкірки
дрібку соли
муку до замісу

Чотири горнятка муки запарити 6-ма горнятками кипячого молока. Добре вимішати і хай трохи прохолоне, але поки ще запарка тепла, добре розтерти, щоб не було „галушок". Окремо вбити 30 жовтків, а 10 білків вибивати на піну. Дріжджі розпустити 2/3 горнятка молока і дати до розчини. Все разом добре вимішати і поставити в теплім місці, щоб підросло. Коли розчина підійде, додавати поступово частками цукор, розтоплене масло і добре вбивати, додати ром, ванілію, шкірку з помаранча, дрібку соли, все вимісити (місити не менше одну годину). Тісто має бути легко замісене і дати підрости. Коли тісто підійде — накладати у форми 1/3 форми, а коли знов підійде на 2/3 форми вкладати до печі у 325° на 1 годину.

———————

БУРЯКОВИЙ ХОЛОДЕЦЬ ІЗ ХРОНОМ

Запарити цитриновий „джелі" кипячою водою за вказівками на пачечці, додати ¼ горнятка менше води. Додати 2 ложки цитринового соку або оцту і ¼ ложечки соли. Захолодити аж витвориться мяка драглина. Додати 1½ горнят січених варених буряків, ¼

ложечки або більше тертого хрону і порошкової цибулі (оніон павдер або солі) до смаку. Перемішати й виложити у звогчену водою форму. Захолодити, щоб драглина стужіла.

Перед поданням на стіл вставити форму у гарячу воду на хвилинку, тоді перевернути дном догори на полумисок.

TRADITIONAL EASTER PASKA

1 c. lukewarm water
1 tsp. sugar
2 pkg. yeast
3 c. scalded milk
5 c. Co-op flour
6 eggs, beaten
½ c. sugar
2 tbsp. honey (melted)
¾ c. butter
Rind of ½ lemon
1 tbsp. salt
Enough warm Co-op flour to make a medium soft dough

Dissolve the sugar in lukewarm water and sprinkle yeast over it. Let stand for 10 minutes. Combine lukewarm milk with the dissolved yeast and the 5 c. flour. Beat until smooth. Cover and let rise in a warm place until light and bubbly about 1 hour. Add the beaten eggs, sugar, melted butter, honey, rind of lemon and salt and mix thoroughly. Stir in enough flour to make a medium soft dough. Knead, sprinkling a bit of flour, until dough no longer sticks to the hand. Turn the dough on a floured board and knead until smooth and satiny. Brush dough with melted butter, place in bowl, cover and let rise until double in bulk. Punch down and let rise again. Shape into round loaves. Decorate the loaves with same dough. The central ornament on paska is usually the cross. Make some rosettes by shaping strips of dough into a roll, then with sharp scissors make the petals. Arrange these on the paska. Some homemakers decorate paska with braided rolls. Set the loaves in a warm place until almost double in bulk. Brush with melted butter. Bake in moderate hot oven (375 degrees) for about 10 minutes, then reduce the temperature to 325 degrees and continue baking for 1 more hour.

UKRAINIAN EASTER BABKA

½ cup lukewarm water
2 pkgs. yeast
1 teaspoon sugar
2 cups scalded milk
½ lb. butter
1 tablespoon salt
Flour to make soft dough, about 7 cups or more.
1 cup sugar
5 whole eggs
10 yolks
Juice of 1 orange and rind
1 teaspoon vanilla
1 cup golden seedless raisins (optional)

Dissolve the sugar in lukewarm water; sprinkle the yeast over it; let stand 10 minutes.

Beat the eggs and the egg yolks for 10 minutes adding the sugar a little at a time. Add the salt, orange juice, milk, rind and the yeast mixture to the beaten eggs, mix well and gradually mix in flour, adding the melted butter a little at a time, until enough flour is added to make a soft dough.

Knead for 20 minutes or until dough no longer clings to hands. Let rise in a warm place until double in bulk. Knead down and let rise again as before.

Grease tall tins well and coat with bread crumbs. (Honey or Crisco tins make good containers for Babka).

Form dough into a ball small enough to fill 1/3 of a container. Let rise in a warm place until the dough barely reaches the top. Put in a preheated oven 350° and bake for 30 minutes.

Babka should be handled very carefully when being taken out of the containers and should be laid on a soft covered cushion to cool.

МАКІВНИК

Спарити фунт маку кип'ячою водою. Вимішати й відцідити. Знову поляти мак гарячою водою й лишити на годину або півтора. Відцідити добре водою й змолоти мак на машинці. Заправити мак до смаку топленим медом, додати дрібно січені горіхів й чверть ложечки соли. Хто любить запах цитрини, можна стерти шкірку цитрини до маку. Можна також додати чверть ложечки ваніліі.

Уживати бабкове тісто на маківник. Розвалкувати тісто, наложити маку, розправити рівномірно, звинути й опісля ще перекрутити валок 2-ма 3-ма зворотами. Вложити валок у вимащену форму й добре дротом (до печення) поколоти, щоб випустити завинене повітря. Коли маківник добре виріс, помастити вбити яйцем й посипати зверха січеними горіхами. Пекти в мірно огрітій печі.

ЗЕЛЕНА/ЖОВТА САЛАТА ЗІ ФАСОЛІ

1 бляшана (8 унц) зеленої стручкової фасолі кусниками
1 бляшана (8 унц) жовтої стручкової фасолі кусниками
1 бляшана (4 унц) краяних печерець
2 малі цибулі — покраяти в тонкі кружальця
½ горнятка італійської заправи до салати — Italian Salad Dressing
1 ложка оцту
½ ложечки солі, перець

Фасолю, печериці відцідити і вложити до миски; на верх дати цибулю — гарно розділити на окремі колісцятка. Покропити оцтом, посолити і поперчити і все легко вимішати. Додати італійську заправу і знов вимішати. Прикрити і поставити на пару годин до холодільника. Виложити на салатницю і прибрати зверху гарно кружальцями цибулі.

НА ДОПОМОГУ ЖУРНАЛОВІ...

В обіжнім листі Пров. Екзек. Союзу Українок на Брит. Колюмбію читаємо звернення:

Журнал „Промінь" відіграє велику ролю для нашої організації Союзу Українок Канади. Він є нашою трибуною, яка відзеркалює нашу організаційну працю, а також веде виховно-освітню працю серед нашого членства.

Усі ми членки Союзу повинні бути свідомі того, що ми маємо певні зобов'язання, щоб наш журнал „Промінь" розвивався дальше й тому нашим обов'язком є приєднувати передплатниць, складати пожертви на Фонд журналу, а також поміщувати дописи про події, які відбуваються у Відділі.

Звертаємось з проханням до Управ Відділів, референток „Променя" й поодиноких членок, щоб в цьому році звернули більшу увагу на наш журнал і допомогли редакції втримати його на відповідньому рівні.

———————

З побажаннями редакційній Колеґії журналу „Промінь" Відділ ім. Лесі Українки у Ванкувері, з підписом голови Вікторії Пушки і референтки Маргарити Ременди надіслав з нагоди 30-ліття журналу $500.00.

———————

Відділ Союзу Українок ім. Л. Українки в Сен-Катеринс щиро вітає Вас, пані Н. Когуська, редактора нашого журналу Промінь, і бажає міцного здоров'я і витривалости до дальшої праці.

З нагоди 30-ття „Променя" засилаємо нашу пожертву в сумі $150.00 на фонд нашого журналу.

За відділ ім. Л. Українки

Марія Макаренко, голова — Т. Дем'яненко, секр.

———————

„З нагоди 30-літнього Ювілею журналу „Промінь" висилаю мою скромну пожертву в сумі $30.00 на пресовий фонд а також висловлюю моє признання його довголітній редакторці пані Наталії Когуській і Редакційній Колеґії за втримання його на високому рівні а нашій Централі й усьому членству Союзу Українок Канади за їхню моральну й фінансову підтримку."

Олена Дзюбенко
Ванкувер, Б.К.

———————

Відділ Барвінок, Ошава, Онт.

Маю велику приємність вислати пожертву в сумі $150.00 від Відділу Барвінок в Ошаві. Ми бажаємо Вам дорога Пані Редактор і Вашій редакційній Колеґії багато здоров'я та многих літ продовжувати таку корисну працю для нас всіх.

Анна Дутчак, референт „Променям".

———————

Відділ Союзу Українок ім. Св. Ольги в Толстой, Ман. з нагоди 30-ліття журналу складає $50.00 на продовження такої цінної освітньої та виховної праці для нашого жіноцтва. Щиро вітаємо редакційну Колеґію та всіх його працівників.

За Відділ ім. Св. Ольги
Клавдія Ілюк, голова.

ПРЕСОВИЙ ФОНД З НАГОДИ 30-ЛІТТЯ „ПРОМЕНЯ"

Відділ ім. Лесі Українки, Ванкувер, Б.К.	$500.00
Відділ ім. Л. Українки, Ст. Кетерінс, Онт.	$150.00
Відділ Барвінок в Ошаві, Онт.	$150.00
Пані А. Геттен, Вінніпеґ,	$100.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Лондон, Онт.	$75.00
Відділ ім. Лесі Українки, Бюкенен, Саск.	$60.00
Відділ ім. Лесі Українки, Мелфорт, Саск.	$50.00
Відділ ім. Св. Ольги, Толстой, Ман.	$50.00
Відділ ім. Доньки України, Монтреал	$35.00
Лилиян Процишин, Канора, Саск.	$35.00
Анастасія Погранична, Ніяґара Фалс, Онт.	$30.00
Відділ ім. Лесі Українки, Монтреал	$30.00
Відділ ім. О. Кобилянської, Витків, Саск.	$30.00
Олена Дзюбенко, Ванкувер,	$30.00
Д-р В. і Зеновія Зміївські, Тандер Бей, Онт.	$25.00
М. Сорока, Суррей, Б.К.	$20.00
Н. Голонко, Суррей, Б.К.	$20.00
О. Кравець, Суррей, Б.К.	$20.00
Відділ ім. Лесі Українки, Монтреал, Саск.	$15.00
Гелен Козак, Бурлінґтон, Онт.	$15.00
Марія Качура, Бімзвил, Онт.	$10.00
Тетяна Лазарович, Едмонтон	$10.00
Оля Стручинська, Тандер Бей, Онт.	$10.00
Д-р Ігор і Рома Ґаук, Едмонтон	$10.00
Ґрета Саранчук, Табер, Алта	$10.00
Марія Школяр, Едмонтон	$10.00
Оксана Гунько, Монтреал	$10.00
Свящ. З. Ревко, Монтреал	$10.00
Добр. Ю. Лучак, Вінніпеґ,	$10.00
Павліна Завадська, Лашін, Кве.	$10.00
Віра Шевчук, Торонто	$10.00
Марія Марко, Вінніпеґ	$10.00
Бесі Тріщук, Ошава,	$10.00
Л. Куєк, Суррей, Б.К.	$5.00
Марія Симчич, Вінніпеґ	$5.00
С. Головач, Монтреал	$5.00
К. Ксянжина, Белвил	$5.00
С. Дацьків, Ґрімзбі, Онт.	$5.00
С. Тимчук, Вайта, Ман.	$5.00
Наталка Мончук, Торонто	$5.00
Оля Карманін, Торонто	$5.00
Параскевія Ворон, Келґари	$5.00
Ліна Козар, Етелберт, Ман.	$5.00
А. Смолій, Монтреал	$5.00
Стефанія Троян, Чиливен, Б.К.	$5.00
М. Жаботинська, Едмонтон	$5.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ:

Марія Федак, рефер. Св. Анни в Скарборо	1
Оля Андрушко, Відділ ім. Л. Українки в Ветерфорд, Онт.	1
Павлина Мулька, рефер. ім. Л. Українки в Ту Гилс, Алта.	1

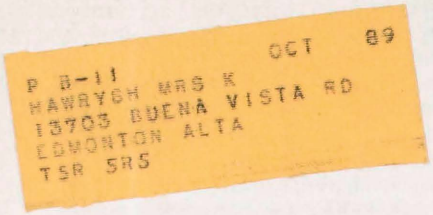

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00
ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська
A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00
СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00
НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00
UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00
ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00
ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00
CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00
COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00
Ukrainian Daughters Cook Book UWAC. Regina $12.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00
ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00
ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00
ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00
ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00
РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00
ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00
ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00
EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00
СУК ПРАПОРИ ((FLAG)
СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00
SMOLOSKYP'S 10.00
SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00
HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00
PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00
SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00
POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50
VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1